

Отгласи

ЛИТЕРАТУРЕН КЛУБ
“ЖИВИ ДУМИ”

Читалище “Искра -1964”

ОТГЛАСИ

Превод: Димитър Христов, Меглена Божанова, Райчо Русев — Райсън

chitanka.info

Сборникът се издава в рамките на проект „Творчески искри“ на читалище „Искра-1964“, който се осъществява с финансовата подкрепа на програма „Любителско изкуство“ на Национален фонд „Култура“ с Договор № LI159-27/2021 г.

„В НАЧАЛОТО БЕ СЛОВО...“

*Думите идват от тишината.
Какво са те? Разсейки от живота.
От тишината идваме и в тишината ще идем.
Живеем в думите. Те са временният дом на душите
ни.
Отгласи от казаното и премълчаното.
Нашите чувства, нашите спомени — всичко е в
думите!
Затова те трябва да бъдат чисти и светли.
Преди да ги кажем, да ги прекарваме през сърцето и
да ги
прецеждаме през ума!
В думи заставаме пред нашите близки и когато те
са до
нас, и когато са далеч.
Прашинки са те от залежите златни в душите!
Тайнственото зарево от имането в нас.
Те са ни събеседник, утеха и надежда.
Изтръгнати от светлина в нас.
И един ден, приятелю, когато времето ни разпилее,
някой
от нас може — и дай Боже! — да се върне в тях и да
се
срещнем пак. Макар и като сенки...
Думите — нашите сенки.*

От съставителите

АЛЕКСАНДРА ИВОЙЛОВА

Магистър по пиано в НМА „Проф. Панчо Владигеров“, а впоследствие камерна певица. Работи в областта на различни изкуства. Публикува литературна, музикална, художествена критика, участва в изложби. Издава десет книги и два компактдиска.

АЛЕКСАНДРА ИВОЙЛОВА ЗВЕЗДАТА НА ОТСЪСТВАЩИЯ

*И никой на света не идва —
преди да се отвори
пространството
на нечие отсъствие.
Защото въздух няма да достигне
за неговия дъх.
И място във пръстта,
където да вдълбае
своите стъпки.
Мълчание на камък и песен птича
ще трябват за слуха му.
И късче синьо,
свободно
от погледа на всеки друг мечтател.
Там вечер ще изгрява
новата звезда — единствено
за него в небето ще блести
звездата на отсъстващия.*

АЛЕКСАНДРА ИВОЙЛОВА ПОЕТЪТ

*Дошъл да види слънцето в небето,
света под слънчевия взор —
да го познае и сбере
във думи,
в слово,
във поезия;
да изкачи тъй бездната на върховете и
отвисоко да съзре как в бездната под
него, долу просветват върхове; в
любов да се опива, която не ламти
възмездие — любов и близка, и
недостижима като безсмъртните
съзвездия; във жест обикновен
да бъде знак —
тъй както, флагове развее ли, е
знак на новата идея.
Дошъл да види слънцето в небето
Поетът-лес,
гора —
чието ехо умножава гласовете — сам
той хилядогласен, събрал безброй
лица в един език — душа
на естеството, език —
на слънцето подвластен.
Дошъл е слънцето да види Поетът
Константин Балмонт!*

АЛЕКСАНДРА ИВОЙЛОВА ГОРАТА

*Мои дървета, моя зелена гора,
смълчани предесенни клони,
зелени все още, но тихи, с
играещи слънчеви багри, със
сенки преплетени, с уханье
на първите мъртви листа —
предчувствие за вятър и дъжд, за
ранна слана...*

*Защо аз съм човек, а вие
дървета?*

*Кои сте — въздух зелен, който
с любов ме обгръща?*

*Била ли съм някога в тази
гора?*

*Дърво била ли съм — дом за птици,
знак по пътя на вятъра, приоблачна
светла картина.*

Нима ни делят разстояния?

*Нима сме различни — дървета и хора,
слова и мълчание?*

*Минавам сега
през своята участ човешка — и
тръгвам към вас — да прозра
тишината, да узная езика без думи.*

*В края на пътя дърво ще съм — и
тихо в листата ми високо над
стъпките земни ще трепти и
просветва небе.*

АЛЕКСАНДЪР МИЛЧЕВ

*Професор, доктор на химическите науки в
Институт по Физикохимия на БАН, член на
Клуба на Учените-поети на БАН и на групата
„Живи думи“ към читалище „Искра-1964“.*

АЛЕКСАНДЪР МИЛЧЕВ ТРАДИЦИИТЕ

*Традициите мили хора не се
създават във обора!
Създават се на пълна маса,
създават се и за украса на
наш'те дни, на наш'те
нощи, на наш'те вечери и
още, създадени са, за да
знаем какво ли да си
пожелаем:*

*Желаем си да няма скука,—
да има жажда за наука!
Да няма завист! С труд и
хъс постига се успеха бръз!*

*Е, ако без излишен
шум добавиме и малко
ум, а в някой рядък
вариант и малко дарба
и талант, не може туй
да навреди твърдяха
нашите деди!*

*Макар че някога
помага и яка, жилава
тояга!*

*Та, значи, умни и добри!
Но... и със повечко пари,
защото, както знаем
всички, не става нищо без*

*парички. Без техника, без
апарати не чакай нови
резултати — експерименти
и теория са в най-мизерна
категория и най-
престижната наука отива
право на боклука!*

*Че гладна мечка, то се
знае, хоро не иска да
играе!
Така е, просто няма как
— то си е мечка, не глупак!*

Февруари, 2011

АЛЕКСАНДЪР МИЛЧЕВ ПОКАНА

(по истински случай)

*Преди време получих
писмо, без клеймо, с
електронната поща.
То не беше и точно писмо,
а покана, помня я още.*

*Немски колега, известен
професор,
вероятно ме беше харесал и
предлагаше, в днешната
криза (тъй и тъй няма нужда
от виза) да отида при него и
там да работя. Може сам, със
семејството може, ако това
ме тревожи.*

*„Ще живееш достойно,
помисли си спокойно и ела!“
„Не, не завинаги“, каза
човека, „за година, за две, да
опитаме нека!
Пък, нали, всичко става, току
виж ти допадне мойта
евродържава!“*

*Да-а, Германия! И порядък, и
сила!*

Ала как да оставиме Рила!?

Ами Пирин, Балкана,

Родопа?

А морето? Несебър,

Созопол?

Древната столица с

планинския връх

и от хвърлей по-близо даже?

Хладният, свеж горски дъх

как да прежалим, да се

откажем?

Как да смениме със евро

чукарите,

здравеца, люляка? А

минзухарите?

Гледаш и слушаш — дъхът ти

се спира!

От радост и гордост сърцето

примира!

Тъй че, приятелю, няма, не

става!

Нашата бедна балканска

държава

ни е хванала здраво и не

пуска — оставаме тука!

Теб желая сполука!

Не, недей гледа строго и

прощавай, нали, нищо лично!

Просто, тук, при нас си е

много, ама много и страшно

различно!

Юни, 2012

АНГЕЛ АТАНАСОВ

Роден през 1973 година в град Габрово. Завършил е финанси в Свищов. Пише от дете, публикува в сайта за художествена литература ХуЛите. Автор на стихосбирката „Последният остатък на тъгата“, издателство ХуЛите, 2019 година.

АНГЕЛ АТАНАСОВ ЛЮЛЯК

*Увяхна люлякът ти в стаята ми тъжна,
увяхна и навън край клонестия орех.
И аз успявам някак още да се лъжа, че
тъй и моят спомен ще увехне скоро,*

*че в тленния му прах ще избуи сънят ми и
впил в нощта ми бъдна корените здрави, ще
стане мой покорен, доживотен спътник и
няма да посмее пак да ме забрави...*

*И тъй върви животът, свит наполовина...
Разбъркани са сякаш дните в календара.
Сред юли трябваше снегът да е преминал,
годината отдавна вече да е стара,*

*а аз не знам това добре ли, или зле е...
Отдавна млъкна и прашасалата ваза.
Остана твоят люляк в стаята да тлее и аз останах*

седнал нощем да го пазя.

АНГЕЛ АТАНАСОВ

НИМА И ТИ СИ РАСЛА В ТОЗИ ГРАД

*Нима и ти си расла в този град, зазидана в
панелните комплекси и аз съм те изгубил, още
млад, а ето че и днес не знам къде си...*

*Минавала си в есенната кал сред хората,
в балтоните си скрити и как дори веднъж не съм
видял отблясъците твои по стените,*

*не съм дочул, залутан, глух и ням в мъглата на
вечерните ехтежи, вика на ужас в мен, че аз съм
сам, а някой друг е нощем с тебе нежен...*

*Нима и ти си расла в този град?
Така и не поиска да ми кажеш...
И пак вървя, и сам, и непознат, за хората от
сивите етажи,*

*нощта над мен се спуска и блести в съзвездия на
лампите безброя и някъде, под някоя си ти, но
няма да узная, че е твоя,*

*ти няма да узнаеш, че сега една сълза към
устните ми слиза и с капката топяща се тъга
гаси се и жарта по теб, по близост.*

24 декември 2019 — 25 март
2020

АНГЕЛ АТАНАСОВ

ЕДНО МОМИЧЕ С ПОГЛЕД НА ЦВЕТА

*Едно момиче с поглед на цветя обърна се
случайно да ме види и аз преди да се опомня, тя
помоли за черупчици от миди.*

*И сам, прехвърлил четирийсетте, се чудех как на
себе си да кажа, че утре като мъничко дете с една
торбичка ще обхождам плажа.*

*Ще гледам как черупките блестят край
тайнствената мрежа на вълните, и ще се питам
със
момчешки яд къде са тези охлювчета скрити.*

*Какво ли бе подпалило у мен на погледа ѝ синьото
езиче?
Пътувам в този спомен всеки ден, да седна пак
край милото момиче.*

*А в зимната пътека към дома снегът блести под
стъпките ми хрупкав и аз нали не съм добре с ума,
ѝ търся в него мидена черупка.*

2019

АННА БАГРЯНА

Анна Багряна е украинска писателка и преводачка.

Автор е на книги с поезия, на романи и пиеси, на книги с разкази, повести, публицистика и приказки за деца. Отличавана е с много национални и чуждестранни награди за литература. Активен преводач на българска поезия. Член е на Националния съюз на писателите на Украйна.

АННА БАГРЯНА КЪМ ДЪЩЕРИЧКАТА МИ

*Щом заспиш, ще зашия на мечето рижата лапка,
своя*

*чай ще допия, ще чета най-добри новини, но ако
няма въпроси, пак ще търся аз отговор кратък на
въпроса за мойта и твойта родина...*

*Колко тъжно, че всички приятели вече са шепа, а
враговете далече са и някак убоги, ненавистта
трансформирам в игрите със тебе и се уча от теб
да рисувам и вярвам във Бога.*

И се моля. Мъничка. И запълвам на листа безкрая.

Ти поспи и сънувай мечтите си детски, невинни.

А мечето намига ми, сякаш то по-добре знае:

побеждава доброто. Нали, моя малка украинко.

18.02.15, Скопие

(превод от украински:

Димитър Христов)

АННА БАГРЯНА РАЗСТОЯНИЕ

*Увеличавам разстоянията от
себе си... до дома, ставам
невидима за врагове и
приятели.*

*Все по-лесно е
да обичам приятелите и враговете,
да се радвам на поздравите и на
проклятията им.
Просто да се радвам.*

*Най-сетне
не пестя време
за любов —
на големи дистанции
времето губи своите качества,
става невидимо.*

Все по-лесно е да бъда.

Все по-тежко е да се отдалечавам.

превод от украински:
Димитър Христов

АННА БАГРЯНА БРОДИРАНЕ

На гергефа,
наследен от прабаба-езичница, чистото платно на
своето бъдеще опъвам.
Цветните конци са свещени знаци,
между пръстите минават
и усуквам ги внимателно:
жълто — слънце (винаги свети отгоре),
синьо — небе (което можеш във водата да видиш),
модро — море,
черно — нощ и земя разорана, червено — божури
и рози, зелено — листа и треви, които спасяват от
гладомор,
бяло — момина сълза или сняг (зависи от сезона),
сиво — мъгла,
а, може би, и камък на пътя (идваш насам — ще се
намериш, отиваш натам — всичко изгубваш)..

Всяка съдба е с различни видове краски, шевицата
на платното е плътна, ярка или строга — всичко
зависи от нашият избор.

Но главното,
казваше моята баба (внучке,
ти зашиваш гергефа за себе си),
главното е нишката
през игленото ухо да премине
и да не изскочи,
докато извезваш
своя живот.

(превод от украински:
Димитър Христов)

АНИ РУСЕВА

По професия библиотекар със завършен Държавен библиотекарски институт — София. Работила тази професия 43 години. Сега пенсионер. Има издадени четири книги. Като автор участва в много сборници, алманаси и антологии.

АНИ РУСЕВА МИЛОСТ...

*Милост сърцето ми проси, не за онзи,
небесния рай, а за този свят с толкова
трудни въпроси, без отговор останали
докрай.*

*Милост за подарения ден да изпрося, в
свят със смисъл подреден, да дарявам
малкото радости, които нося, да раздавам
обич всеки ден.*

*Милост за стените зазидани, зад които се
крие всеки от нас, милост за птиците в
студа през зимите, останали в снега без
глас.*

*Милост за уроци ненаучени да науча, да ценя
доброто, което получавам, милост за
мъдростта, която вдъхновява, милост за оня,
за когото нещо означавам, милост за всяко
начало без край, милост за Любовта, която
превърща Земята в мечтания Рай.*

АНИ РУСЕВА МОЯТ СВЯТ...

*Моят свят е твърде малък —
между стаите с по четири стени.
Пред прозореца ми, винаги отворен
посрещам и изпращам изгреви...*

*На слънцето съм благодарна, на
разумът, преборил гладния стомах,
смирението да можеш да прощаваш,
силата на любовта признах.*

*Колко изгреви ще чакам още, колко
нощи няма да заспивам...
Щом надеждата последна си отива,
любовта остава вечно жива.*

*Затова си струва още да живея, да
обичам без причина.
Едно-едничко основание ако намеря,
струва си да го изживея.
Това е моята алтернатива.*

АНИ РУСЕВА СЪЗДАВАЙ...

*Създавай пътища,
пътищата не руши,
обичай,
помоли се,
тичай.*

И прости.

Часовникът от теб не се интересува.

Забрави.

*Виж как смирено цветята съществуват,
даровете на живота приеми, повикай
радостта, сбогувай се с тъгата, и върви,
върви, върви, танцувай с миговете,
създавай пътища, твори, изтанцувай на
живота валса, обичай и бъди, забрави
вината, в живота кой ли не греша, на
заем ни е дадена душата, и всички земни
чудеса,
само две ръце и една усмивка блага ни е нужна,
останалото не е ли просто суета...*

АНТОАНЕТА КАФЕДЖИЕВА

Родена в гр. Пирдоп. Завършила е педагогика и работи като преподавател. Има издадени три стихосбирки.

Членува в Литературен клуб „Влайков“ към НЧ „Напредък 1869“ гр. Пирдоп.

АНТОАНЕТА КАФЕДЖИЕВА СИНЬОТО... ТАКА ВИ ОТИВА

*Научих се да оглеждам нещата в детайли,
там се крият най-личните тайни.*

*Брошка, поставена на ревера прилежно,
шал, обгърнал раменете небрежно. Нежно
фишу от джоба наднична, закачливо на цвете
прилича.*

*От сандала подава се палец лакиран,
в нюанси на синьо, леко матиран.*

*Аромат на съблазън се носи ефирно,
изглежда става все по-провокативно!*

Атмосферата — огън, с нож да я режеш!

Но внимавай! Може да се порежеш!

А пък синьото така ти отива!

АТАНАС КАПРАЛОВ

Роден през 1958 г. в Димитровград. Завършил е българска филология, работил е главно в областта на културата. Автор е на няколко стихосбирки. Носител е на национални и на международни награди за поезия. Сега живее и работи в София — директор е на Националния литературен музей. Член е на СБП и на българския ПЕН център.

АТАНАС КАПРАЛОВ ОБРЕЧЕНОСТ

*Изпитвам яростна потребност да
кажа истините грозни: народе,
хем си влюбен в себе си, хем от
комплекси изтормозен;*

*хем лаком си за чужда слава, хем
лъч от своята не спасряш; хем
някой друг уж те предава, хем
ти пък — челото си красно;*

*хем пищни оргии сънуваш, хем
само за огризки купен; хем
честните безстрашно псуваш,
хем пред лъжците кръста чупиш;
хем всяка нощ крадеш звездите,
хем в тинята затъваш денем; хем в
рая силиш се да литнеш, хем в
ада кацаш неизменно...*

Жестоки истини.

До ужас!...

Защо ли сричам ги, за бога?

*Макар и срамни, и ненужни, докрай
да ги мълча — не мога.*

*И ги търкулвам като камък сизифов
към върха далечен:*

хем да ни смазват с гузна памет,

хем да ги борим с дух обречен!

АТАНАС КАПРАЛОВ ВЕЧНИ ПРИСЪДИ

*Тегнат вечни присъди над
героите наши...
Искаш Левски да бъдеш,
но възето те плаши.*

*Влизаш в Ботева дия,
ала изстрел те връща.
Щом не ти се умира,
стой до книгите вкъщи.*

*Не блести над тълпата с
Яворовото слово, че те
чака разплата и с куришум,
и с отрова.*

*Не търси рими върли за
властта — като Гео.
Инак тя ще те хвърли в
свойта пец — да се грее...*

*Можеш само с букети
паметници да храниш.
Те растат до небето!
Ти се свиваш до рана.*

*И разбираш героят за какво
тук е всъщност: да умре за
теб в боя, в който ти днес
отсъстваш!*

АТАНАС КАПРАЛОВ ГЛЪТКА ПО ГЛЪТКА

*Май сърдечният ток ме разтресе...
Щъкам аз ту назад, ту напред
и ти пращам безброй есемеси с
тайна цел: да разсъмна до теб.*

*Моля чата: зелената точка с твойто
име да светне и в миг —
мойта шурава изповед почва на
дошъл от звездите език.*

*Профилът ти, стократно сканиран,
на дланта ми виси препотен.
Преродил се в Джеймс Бонд,
шпионирам:
колко мига си мислиш за мен?*

*На едната везна слагам слава, лукс,
на другата — твойто сърце.
То е малко уж, а натежава!
Аз едва го удържам с ръце.*

*И повлечен от него, в прегръдка
грабвам гол силует с благослов:
да изпием с теб глътка по глътка
тази шеметна доза любов!*

БАЛЧО БАЛЧЕВ

Роден през 1961 г. в Ямбол. Завършва френска езикова гимназия, след това българска филология и френски език в СУ „Св. Климент Охридски“. Има издадени две поетични книги. Превежда и редактира френски и английски автори. От 2007 г. членува в Съюза на българските писатели.

БАЛЧО БАЛЧЕВ СВИРИ ЛУНАТИКО

*Свири, братовчед, опъни лакърдията.
Сбръчкай заспалия въздух във влака.
Чакай, да дръпнем по глътка от бирата.
Давай сега, извади и душата.*

*Боже, как свириш! Кръвта ти е циганска.
Лавина от пръсти замеря клавишите.
Неточно, неправилно, грубо, но истински
и твойто терзание шибя душите ни.*

*Боже, как страдаш! Как стискаш клепачи.
Пиян си и вените бият до пръсване.
Свири, лунатико! Душата ти плаче
и тая мелодия тегне до скъсване.*

*Свири до зори! Ние нямаме път.
Влакът отдавна танцува в полята.
А горе звездите едва се крепят.
Да тропнеш със крак — и ще почнат да капят.*

БАЛЧО БАЛЧЕВ ПОСВЕЩЕНИЕ

*Добър вечер, проскубана козино.
Дойде време на пътя да спиш.
Всички мъри са вече оглозгани и
снегът те вали мълчалив.*

*Трябва с теб да разкършиме кокали
покрай старата част на града.
Там домашните котки, разплакани,
все ти пишат любовни писма.*

*Трябва пак да прескочим оградите.
Да превърнем съня им в кошмар.
Ти ще виеш, а аз ще се смея сам
покрай някой страхлив тротоар.*

*Трябва пак да нахлупим легените
вместо шапки и черни бомбета.
Да подложиме крак на почтените —
ний, презрените лоши хлапета.*

*Трябва с теб да забиеме копия във
големия задник на сукката.
Не умирай, проскубана козино!
Този град има нужда от срутване.*

БАЛЧО БАЛЧЕВ ПЛАШИЛОТО

*То беше добро и красиво плашило.
С моряшка фланелка, сако и бомбе.
С две бели, големи консервни кутии и
счупена брошка вместо сърце.*

*Долитаха птиците пъстри и тихи и то
им разказваше своя живот.
Те кротко го слушаха, без да помислят
да клъвнат и зрънце от зрелия плод.*

*Ловците обаче изпразниха пушки в
смиреното ято, накацало в кръг.
Плашилото трепна, напред се полюшна и
падна в лозята, простреляно в гръб.*

*А птиците луди за миг отлетяха и дълго
редяха скръбта си в простора.
А после сто клюна забиха в гроздата тъй,
сякаш кълвяха очите на хора.*

ВАЛЕНТИН ЕВСТАТИЕВ

Роден е през 1966 г. в Казанлък, израства в Сливен, а от 1987 г. живее в София. Завършил е английска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Работи като преводач в Българска телеграфна агенция (БТА), отдел „Новини за чужбина“. Печелил е награди от национални конкурси за поезия. Автор е на стихосбирката „Докато имам теб“ (2013 г.)

ВАЛЕНТИН ЕВСТАТИЕВ
ПРИЧИНА

*Седя си във влака, седя и си мисля, тъй
както сега към морето съм тръгнал, дали
е известно на машиниста, че влаковете в
морето потъват...*

*Разбира се, никой не ми е виновен, ни
машинист, ни влак, ни гара.
Нали аз самият съвсем доброволно все
местя прозорчето на календара.*

ВАЛЕНТИН ЕВСТАТИЕВ
ЩЕ ТЕ ЦЕЛУНА В ПОЛУНОЩ

*Страх ли те е, свършена моя?
Страшно е да бъдеш свършен.
Мона Лиза е зад десет слоя
кварцово стъкло в един музей.*

*А пък ти си толкоз немужейна...
Нямаш броня против страховете.
В този свят на възрастни съмнения
приказката в полунощ ще спре.*

*И тогава ще ти бъде трудно.
Ще се свият белите крила.
Ще се чудии имаш ли си чудо,
или просто луда си била.*

*Затова ти пиша тези думи.
Може би светът навън е лош,
ала вярвай в този помежду ни.
Аз ще те целуна в полунощ.*

ВАЛЕНТИН ЕВСТАТИЕВ
БЪДИ БЕЗКРАЙНА

*Не ме обичай. Просто съществувай.
Обичането остави на мен.
Не ме познавай и не ме сънувай.
Аз ще умирам вместо всеки ден.*

*Не ме очаквай. Просто ме събирай,
когато се пиляя, полудял.
Бъди ми фар, а аз ще те намирам и ще
припламвам с теб, безкрайно цял.*

*Не ме събуждай. Просто се усмихвай
далече там във нечие легло.
А мойто утро светло ще притихва,
щастливо, че изобщо е било.*

*Не ме приспивай. Просто не затваряй
прозореца към моята луна.
Аз зная как подлунно да изгарям.
А ти бъди безкрайна. Тишина.*

ВАЛЕНТИНА МИХАЙЛОВА

Родена в гр. София. Завършила е философия с профил социология в СУ „Св. Климент Охридски“. Специализирала е театрознание към ВИТИЗ „Кръстьо Сарафов“. Завършила е и магистратура по БИН във Философски факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. Над 35 години се занимава с оперативна журналистика и театрална критика. Нейни стихове, епиграми и афоризми са публикувани в периодични издания, сборници и антологии. Носител е на няколко литературни награди. Член на СБП, СБЖ и САБ. Автор е на пет стихосбирки и на сборник, съдържащ интервюта с именити наши интелектуалци.

ВАЛЕНТИНА МИХАЙЛОВА
КЛАДЕНЧЕ

*Сънувах те във ранен звезден час...
И търсих те навсякъде край мене —
във храст, в небе смълчано, в житен клас,
в усмивка блага, порив, вдъхновение...*

*Откривах прелестните ти черти
във някой бледен силует на пътник.
Потъвах в кладенчето на твоите очи —
страж мой в беди, мой верен спътник!*

*На този свят осъмвах неведнъж сама.
Над мен свистяха облаци и бури...
Но не потъпках своята душа — ранена,
но закриляна от древни мури!*

ВАЛЕНТИНА МИХАЙЛОВА
ЖАЖДА

*Пространството на моята душа е
тясно за словата ми...*

И трудно в него се теша.

И се надбягвам все със вятъра...

*Жадувам все за светлина, за
скритите залежи на сърцето, за
черноземна топлина, за
волностите на морето, за
радостния вик в сърцата, за
прелестния танц на птиците, в
крилата си събрали необята, за
слънчевия лъч в зениците...*

*Жадувам пак за светлина в
душевната си дълбина.*

ВАЛЕНТИНА МИХАЙЛОВА
НАСАМЕ С БОЛКАТА

*Болчице мила...
Болчице свята!
Към простора ли литна?
Разлюля ли земята?
Посади ли в душите ни най-
уханните рози?
Виж, как ближния с тебе
проиграва залози!...*

*Болчице мила...
Болчице свята!
Бъди ни закрила от бури и
вятър!...
Да не затънем в глухи хендеци!
Болчице, направи ни ЧОВЕЦИ!*

ВАЛЕНТИНА ШЕЙТАНОВА

Валентина Шейтанова е родена в гр. Бяла, област Русе, работила в БТК, сега живее със семейството си в гр. Бургас. Има публикации във вестници и алманаси, награди от конкурси за поезия и една издадена стихосбирка „Конекрадец“, 2000 год.

ВАЛЕНТИНА ШЕЙТАНОВА ПОРТРЕТ НА ПТИЦА

*Перата ѝ са лъскави мълчания
от хиляди нюанси на дъгата.
Очите ѝ поглъщат разстояния.
Крилете ѝ раздират небесата.*

*По ноктите ѝ, впили се в простора, висят
парчета преживени полети, а в куките ѝ
кости е трезорът от облачни въздишки с
вкус на пролет.*

*Гласът ѝ раздробява тишината
и в песен вдъхновена я изпява.
Тя няма дом. Живее в свободата си
защото само нея заслужава.*

ВАЛЕНТИНА ШЕЙТАНОВА ЩАСТИЕ

*Издребнява животът с годините.
Става нищожен. До прехрана се свежда, до дом и
един телевизор, до изтръпнали длани, в които не
можеш да сложиш нищо ново и гладиш отдавна
износени ризи.*

*Издребняват и болките.
Вече отдавна си свикнал.
Шепа хапчета — спасителна сламка.
За нея се хващаш. Изведнъж се усещаш неискан,
ненужен за никого и изпълваш със спомени своите
нощи горчащи.*

*Издребнява животът, но всичко останало расне.
Всяка глътка кафе се превръща в световно събитие.
Всеки
мирис на цвете е взрив от вълшебство и страсти.
Всеки
изгрев — божествен спектакъл. Възторг за очите.
Всяка
капчица дъжд е изящна надежда за чудо.
Всеки смях на дете възкресява духа на растежа.*

*В листопадите има и смърт, и божествена лудост,
а
ветрецът, случаен, докосва с убийствена нежност...
Издребнява животът, а всичко останало расне
(всяка
стъпка е трудна, но тя означава победа, ослепяват
очите —*

*душата започва да гледа) и макар да е странно, тъй
дребен,
прилича на щастие.*

ВАЛЕНТИНА ШЕЙТАНОВА
ЛИЧНИ ВЕЩИ

*Това, което виждам, е за мене.
За мене е това, което чувам.
Единствено за мен тече по вените
светът и светлината съществува.*

*Дъждът е мой и всичките порои.
Тъгата ми е моето причастие.
Безброй животи и безброй герои,
но моят свят е с моето участие.*

*И словото е мое, и възторзите,
любвите, провалите и грешките.
Наградите, писмата, некролозите и
миговете — просто по човешки.*

*За мене са и болките, и жаждата.
Студеното, горчивото, горещото...
Защото с мене заедно се раждат и с
мен ще са до края.
Лични вещи.*

ВАЛЕРИ СТАНКОВ

Роден е на 5 март 1956 г. във Варна, където живее и сега. Завършва гимназия в родния си град, а след това Висшия педагогически институт в Шумен. Има издадени над 30 книги с лирика, носител е на няколко национални литературни награди.

ВАЛЕРИ СТАНКОВ
ЕДНО КЪЛБЕНЦЕ ОБИЧ И НАДЕЖДА

*... и аз в немилостивата Сахара пустинните си
кръгове въртях, душата
си обърнах със хастара, додето гълтах пепелащи
прах, връхлитаха ме
гибли, зли самуми, а Океанът все тъй бе мираж! —
но не забравих
благите си думи в молитвата си тиха „Отче наш!“,
сред мумии
на мъртви Фараони! — и пирамиди, дето нямат
чет,*

*Валерий? — питах, — тебе кой те гони, и бръсне ли
те някой за Поет, доде
трамбовах гърбавите дюни и рой надежди дишах с
пълна гръд, все надах
се, че Бог ще ме целуне, и ще ми пожелае: — Прав ти
път! Но Господ Бог
не всекиго наглежда! — аз вече и с това се примирих.
Търкулнах ви го с*

*Обич и Надежда кълбенцето на моя светъл стих.
1 февруарий 2022 г. гр. София, 16:00 ч.*

ВАЛЕРИ СТАНКОВ
БЕДНЯК ДОЙДОХ, БЕДНЯК ЩЕ СИ ОТИДА

*Не знам какво светът за мен си мисли? — понякога
бе с мене много лош.*

*Навярно във световните регистри ще ме запишат —
мъж без пукнат грош.*

*Съдбата никак с мен не бе благата — с едната
даде! — сетне с двете взе. Към*

*всекиго протягах си душата! — с мръсниците не съм
бил биз-бизе. Знам как се*

*диша с две, и как със 200! — но в делвата със
мръсните пари*

*не топнах длани — и не ги оплесках! — опастрих си
ги — благи и добри.*

*С тях вдигнах дом за светлата си челяд — и с обич
милвах не една Жена.*

*Додето Бог отдъхва си в неделя, ми прати Мир,
Любов — и Светлина.*

*Не съм изрекъл никому обида — знам! — Пътят ми
отвъд ще бъде лек. Бедняк*

*дойдох — бедняк ще си отида! Помнете ме? — един
добър Човек.*

ВАЛЕРИ СТАНКОВ ЗДРАВЕЙ, ЧОВЕЧЕ

*... прозорецът на малката ми стая е винаги отворен
към света. Облегнат на*

перваза, си мечтая — или пък светла книжица чета.

*На гълъба троша коричка хлебец, за кучето е
снощното кюфте.*

*След залеза на витошкия хребет нарамих кротко
пътя към стоте.*

*Е, не натрупах три торби жълтици, без тях ми е
по-хубаво така. Живея в*

*сговор с хорица и птици — и свидна ми е всяка
живинка.*

*Те, моите желания, са скромни, на първо място —
да не сторя зло.*

*Да приютя нещастния бездомник, бохча да му
постеля — и легло. Съгледа ли*

*ме просякът пред храма, и сетното си левче да му
дам.*

*С аверите да сръбнем двеста грама, че писна ми да
пия вечно сам. Човече, в*

*миг на радост или горест вдигни очи от тъпия
дисплей? Поспреш ли се под моя*

бял прозорец, аз тихичко ще ти река: — Здравей!

ВАНЯ ИВАНОВА

*Родена в гр. Елин Пелин, живее в гр. София.
Образование — висше, специалност зооинженер.
Участвала е в няколко алманаха. Има издадени
три самостоятелни поетични книги: „Ранена
луна“ — лирика, „Акция BG“ — хумор и „Криво
огледало“ — лирика, хумор сатира.*

ВАНЯ ИВАНОВА
КАКВО Е ВСЪЩНОСТ СВОБОДАТА

*Какво е всъщност свободата,
навярно сбъдната мечта
в която ти си господарят
на собствената си съдба.
На две разкъсана верига —
на воля литнала звезда,
крило на птица, скитащ вятър,
среднощна грейнала Луна.*

*На собствената ти трапеза
не сядат близки, брат, сестра —
безкраен ден без чужди грижи...
Дали това е свобода?
Свободен си да се удавиш и няма
никой да те спре, решаваш сам,
как да се справиш с това
разбунено море.*

*Сам да решиш, какво да правиш
между живота и смъртта — не е ли
всъщност свободата една
безкрайна самота?*

ВАНЯ ИВАНОВА
БЯЛО, БЯЛО

*Нищо, че нощта като старица
метнала е черно наметало — зъзнат
в мрака дървеса и птици, а в
душата ми е бяло, бяло!*

*Нищо, че през тъмните полета не
препуска Дядо Мраз с шейната и не
пеят весели звънчета, топло ми е
някак на душата.*

*Топло е и светло на душата, за това,
че у дома се връща и припламва
весело елхата, сякаш мама е отново
вкъщи.*

*Смях и песни — толкова е просто,
днес е празник, времето е спряло,
светли спомени са ми на гости и в
душата ми е бяло, бяло...*

ВАНЯ ИВАНОВА ПРИНЦЪТ НА МЕЧТИТЕ

*Спрях да търся принца от мечтите
стига вече мисли и терзания, златна
есен пропълзя в гърдите и попари
всякакви желания.*

*Като жълта котка денем дреме
кротко пред запуснатата къща — в
късна доба, до петляно време всяка
нощ в съня ми се завръща.*

*С меки лапи влиза ми в душата, с
остри нокти спомените драска,
издълбава чувствата, лицата, и
заменя ги с фалшива маска.*

*Късен странник хлопа по вратите —
дълго скитал, тук при мене свърнал,
като принцът — онзи от мечтите, само,
че в жабок се е превърнал.*

ВЕСИСЛАВА САВОВА

Родена в София, България. Тя е един от редакторите на „Нова асоциална поезия“, членува в ПЕН България. Има четири самостоятелни книги, участия в български и международни антологии. Част от произведенията ѝ, написани от нея на български и английски езици, са преведени след награждаване на 14 езика.

Редактор е на пет книги на български език и две на английски. Четири книги на български автори са преведени от нея на английски.

ВЕСИСЛАВА САВОВА
МИГ

*Как бучат онези реки
чиито води цветовете си сменят.
Не, не бързай. За миг остани не
ми трябват звезди те поемат*

*своя път, отдавна забравен на
тъмнината оставен. Машина, с която
щях да замина. Но е поставен въпросът
забавен — нима в чужбина*

*ще избягам сама
като черна вода...
поспри остани...
за миг(а)*

ВЕСИСЛАВА САВОВА
ДЪГА...

*след бурята — дъга
че още вали
кой ти гледа
след дъгата сивота
след сивотата
слънце изгрява
ако имаш очи
може и да го видиш
ако имаш сърце
да усетиш
но дъгата избледня
а очите с тежки клепачи
намигат да скрият
поне за миг
... сивотата
смея се
като буря
а в сърцето дъга
но все по трудно
хора там допускам*

ВЛАДИМИР ИЛИЕВ

*Бивш служител от МВР, пенсионер,
ръководител на литературен клуб към читалище
„Н. Хайтов“*

ВЛАДИМИР ИЛИЕВ НЕ ИСКАМ...

*Не искам да живея спокоен и честит, да
бъда аз доволен, охолник непознат,
когато мъка има по този свят богат и
страда някой нейде в мизерия и глад.*

*Не искам да съм сам, защото те обичам и
любовта ти ми е по-нужна от живот и
когато любима те наричам, в очите ти аз
виждам лазурен небосвод*

*Да, знам, да обичаш, е тъй тежко, но човек се
ражда за любов и макар и да има мъка
нечовешка, ще има и за мене обич под звездния
покров...*

ВЛАДИМИР ИЛИЕВ
АЗ НЕ СЪМ...

*Аз не съм лекар,
за да кажа със сигурност
що е Човекът?
Нито бил съм поет, за да пея за него —
Човека на Новия век!
Аз съм просто човека, който търси във
думи за болката малко утеха.*

ВЛАДО ЛЮБЕНОВ

Роден и живее в София. Автор на какво ли не: музика, романи, разкази, филмчета, проповеди, искови молби и жалби, та дори и на стихчета (виж по-долу). В момента е студент в „НАТФИЗ“, редовно обучение, държавна поръчка...

ВЛАДО ЛЮБЕНОВ ЗИМНА ГОРА

*Чувам само своите стъпки
в зимната гора.
И усещам леки тръпки май
от възрастта.*

*Ех, да минеше случайно в
тази тишина — малко куче
всеотдайно, водещо жена...*

* * *

*Подобно птица без крила
сред рехавата киша, стоя
сред зимната гора и мъча се
да пиша.*

*Шедовър да напиша днес
на тез шейсет години, не ще
събуди интерес и тъй ще се
подмине.*

*С какво във зимната гора на
таз пътека тесна самотна
птица без пера е с нещо
интересна?*

* * *

*Е, бъди щастлив, поете, че в този зимен
ден поне прочисти дробовете сред парка
нестуден!*

*Че чу да пеят седем птици на ясена висок,
че срещна осем хубавици и те удари ток...*

06.02.2022

ВЛАДО ЛЮБЕНОВ
СКУКА

*Една жена със кецове и бурка мина покрай
моята къщурка.*

*Аз казах ѝ: „Здравей! Аллах акбар!“
А тя ми рече: „Ти за мен си стар!“*

*„Как стар ще съм — и викнах, — я ме виж!
По-строен съм дори и от дервиш!*

*От терорист узбек съм по-нахъсан!
Виж само погледът ми к’ъв е мръсен!...“*

*Но тя прозя се във мъглата бяла, и се
взриви, и се разпръсна цяла.*

07.11.2021

ГЕОРГИ ДРАМБОЗОВ

Роден на 26.12.1945 г. Автор е на двайсетина книги с лирика, сатира и художествена проза, на сценарии за художествено-документални филми и театрални постановки. Сътрудник по културната дейност на читалище „Св. Св. Кирил и Методий 1924“ в столичния квартал Красна поляна. Член е на СБП и СБЖ.

ГЕОРГИ ДРАМБОЗОВ
СЕМЕЙНА РАВНОСМЕТКА

*Измина толкоз време... Децата ни — с деца,
нас дявол да ни вземе — с инфарктните сърца!
На хонорар работя, живот на хонорар.
Приличам на робот аз, но мъничко по-стар.
А ти — все толкоз млада и жадна за любов,
по-рядко полудяваш от мъжкия ми зов.
По-сдържана си вече, взискателна към мен —
обичам в теб, човече, поета вдъхновен!...*

*Обичаш го, но искаш да е грижовен мъж
и пестелив, (не стиснат!), да е поне веднъж.
Цигари да не пуши, да пие с мярка днес,
да бачка и да слуша, все за едната чест.
А времето не чака, животът остаря,
стихът ми зрее в мрака и вече май презря.
И кой ще ми напише последния сонет?
Кой ще признае свише, че все пак бях поет?...
За равносметка време ще стигне там, отвъд!
Тук още сме на стреме... Тук още сме на път.*

ГЕОРГИ ДРАМБОЗОВ ГОДЕНИЦИ

В памет на майка и татко

*Аз още пазя годешното пръстенче! —
рече той и замина в чужбина.
Тя пред Дева Мария се кръсти:
— Дано там няма друга любима!...*

*И му чува гласа неочаквано:
— Ще ти пия с целувки сълзите,
ще разпръсна в душата ти мрака, ще се
любим сами под звездите.*

*Ще простиш толкоз дълго отсъствие! —
нося снимката ти до сърцето, женски
ласки по пътя отблъсквам и смъртта
гледам право в лицето.*

*Тази снимка тук ми е пазителят, моят
ангел-пазител докрая.
Моля Господа, моля Спасителя — тук е
Адът, при тебе е Раят.*

*Ти за мен Пенелопа си, върната, ти за
мене си просто светица — преболим ли я с
тебе раздялата, пак ще сме годеник с
годеница.*

ДАНИЕЛА ГЕОРГИЕВА

Родена в гр. Стражица. Завършва предучилищна педагогика в СУ „Климент Охридски“. Съпруга и майка на две прекрасни деца. На 35 години жестока болест я приковава на инвалидна количка, но страданието, което постепенно унищожавя тялото, не сломява силния ѝ дух и желание за пълноценен живот. Тя съчинява стихове, посветени на любимите си хора, споделя неволите на хората в нейното положение и посреща трудностите с невероятно чувство за хумор. Наскоро издаде първата си поетична книга „Стъклен дом“.

ДАНИЕЛА ГЕОРГИЕВА
ОЧАКВАНЕ

*Очакване — мъчително и страшно!
Очакване — блуждаещи очи!
Очакване на нещо неочаквано,
очакване безкрайно, без сълзи!*

*Едно очакване и нищо повече!
О, не — това е тя, надеждата,
това е той, животът, в
очакване животът ми тече!*

ДАНИЕЛА ГЕОРГИЕВА МАЙЧИЦЕ, БЛАГОДАРЯ

*Майчице, благодаря ти, че те има,
че неотлъчно си сега до мен, че пак
се грижиш денонощно, макар и
трудно всеки ден!*

*Благодаря ти, че и мен ме има,
родила си ме с много мъки ти, ала
за жалост болка несломима във
твоята душа сега тежи!*

*Прости за всичките тревоги, които
имала си с мен — не аз съм, майко,
твоята опора, а ти си пак
подкрепата за мен.*

*Научи ме да ходя по земята, отново
днес си моите крака, ръцете ми
научи да прегръщат, прегръщам с
твоите внучето сега.*

*И твоите очи сега са мои — чрез тях
аз още пиша и чета, сърцето ми
единствено остана, да бие без
подкрепа в самота!*

ДАНИЕЛА ГЕОРГИЕВА КУЧЕШКИ ЖИВОТ

*Черни гарги си говорят
кацнали на стар, гнил пън, с
разни свраки шумно спорят,
вдигат силна врява вѐн.*

*Гладно куче обикаля, вият
снежни хали зли, а пък песът
търси кокал, та глада да утоли.*

*Със премръзнали ръчища
скитник рови във боклук —
търси късче да намери от
вечерята на друг.*

*Злобно песът му налита и си
пази своя дял, а пък скитникът
се пита — чий е по-добрият хал.*

*Вечер всеки се завръща в
своя светъл, топъл дом, ала Те си
нямат къща — търсят двамата подслон.*

*То на песът му е лесно, има си
кожух, кашон, а бездомникът
ще зъзне пак под нечий чужд
балкон.*

*Утре гарги пак ще спорят
върху жълтия паваж, нещо
надали ще сторят, ама ей тѐй,
за кураж!*

ДЕСИСЛАВА ГЕОРГИЕВА

Пише стихове, есета, текстове и музика за песни. Тя е автор-изпълнител с една издадена стихосбирка „Пътека за двама“, 2006 г. и публикации в седем алманаха, и периодичния печат. Модератор на Литературен клуб „Люлин“ към КЦ „Люлин“.

ДЕСИСЛАВА ГЕОРГИЕВА СВЕТЛИК

*Петнайсет хиляди звезди над
Охрид всяка нощ изгряват. От
Самуиловите дни, Войнишките
очи ни дават от своята сила
светлина — днес пътят, за да си
намерим. Не за да търсиме вина
и да разбием чужди двери.
А себе си да съхраним, във
бъдното да сме огнище.
Предателствата да сломим, да не
убиваме за нищо.
Кръвта по вени да тече, а не да
плиска неразумно. Животът
даден е да е — един Светлик,
пулсиращ умно. И там на хълма,
всяка нощ — духът на Самуил е
стража. Ръка да подадем, не
нож.
И истината да разкажем...*

ДЕСИСЛАВА ГЕОРГИЕВА СБЪДВАНЕ

*Със сто катинара заключих сърцето си и
всичките ключове реката отнесе.
Не търсех Спасение, а само помилване —
плах жест на съдбата, случайно донесен.*

*Камбаните в мене — гласа си да чуят. Трепти
хоризонтът с пулсиращи зеници. Летях
само миг, презърнала струята на чист
водопад над земните тленности.*

*А после погълна ме хладно течение, най-
светлата утрин тъй бързо отплуваше.
Прибрах си крилете и чаках да влезеш през
тази врата, която сънуваше.*

*Зад теб е самата река със заровени сто
ключа към моите сто катинара.
Сънят ми ще пази часа си на сбъдване,
защото сърце със Любов се отваря!*

ДЕСИСЛАВА ГЕОРГИЕВА
ВЗЕМИ МЕ

*Вдъхновено от „Моята песен“
на Елисавета Багряна*

*Взemi me, лодкаpю, в своята ладия лека.
He питам къде ще ни свари зората, оранжево-мека?*

*И колко посоки
ще сменяме, търсейки пристан?
Във тебе е чистият извор и друго не мога да искам!*

*Весла ще ми бѣдат ръцете през морските трели.
Косите — платна кадифени и златни, космически
смели.*

*С очи ще те топля и с рокля в перца нежноцветни.
От резен луна ще нареждам трапеза. Звезди ще ни
светят.*

*Ти, само взemi me, сега. He задавай въпроси...
Мигът е единствен, когато възторг и знамение носи!*

ДИМИТЪР МИЛОВ

Роден е на 18 февруари 1953 г. в с. Тополница, община Дупница. Завършил е бизнесадминистрация и международни икономически отношения. Автор е на 13 поетични книги. Носител на няколко национални литературни награди. Член е на СБЖ и на УС на Литературен клуб при Културен на СБП, ръководител център „Люлин“.

ДИМИТЪР МИЛОВ
СОНЕТ ЗА ВОЛНИТЕ КРИЛА

*Бяла стряха очаква да спреш, пойна
птицо — да свиеш крило.
Но унеса в своя летеж, ти забравяш за
завист и зло.*

*Спри за малко в лилавия мрак — нека
въздуха друг да гребе.
Отдъхни, после вдигай се пак, там във
твоето волно небе.*

*Знаеш, в полет заякват крила, срещу
вятъра, в бурята зла...
Бързо скорост набирай сама —*

*във високото най си добре.
Колко жалко ще бъде — сачма твоя
полет внезапно да спре.*

ДИМИТЪР МИЛОВ ЧУДАЦИ

На Михаил Малеев

*По челата с изпъкнали вени —
(благородството всяка посочва),
от красивия жест вдъхновени, те
не знаят да правят отсрочка —*

*обичта си за утре не пазят, но
раздават я честно и прямо.
Те са чужди на гняв и омраза, те
са просто приятелско рамо...*

*В обичта си намират опора, че
опора на други ще бъдат.
Те са просто от бъдното хора, те
са днешната наша присъда.*

*Те в душите си носят кристали и
в природата рядко се срещат, но
едва ли днес биха признали, че
животът ги гледа с насмешка.*

*Те нехаят — не искат да знаят, от
това са те даже засмени и такива
ще бъдат до края — по челата с
изпъкнали вени...*

ДИМИТЪР МИЛОВ МОНОЛОГ НА КЛАСИКА

*Не аз, стихът ми няма да се предаде — по
мъжки, честно ще ме защитава.
И безразлично пред кого, кога, къде ще
отстоява скромната си слава.*

*Ще дойде вестносец в тих вечерен час и
за успехите му ще доложи.
Съвсем излишно е да се тревожа аз, щом
целия си дух във него вложих;*

*щом за света тревогите пулсират там, то
значи е със няколко живота и той без
мене няма да остане сам, щом има своя
поетична кота.*

*През времето ще бъде дух необходим —
ще води и заспалите ще стряска.
И все пак, вярвам, ще остане невредим и
ще засвети с целия си блясък;*

*и безразлично пред кого, кога, къде ще
отстоява скромната си слава...
Не аз, стихът ми няма да се предаде — по
мъжки, честно ще се защитава.*

ДИМИТЪР ХРИСТОВ

Поет, драматург, преводач, бард. Носител на национални и чуждестранни литературни награди. Има преведени и издадени 11 книги в различни европейски държави. Работи в областта на литературата и културната дипломация, на книгоиздаването и популяризирането на българската книжовност зад граница.

ДИМИТЪР ХРИСТОВ
ПЕЙО ЯВОРОВ

*Чашата с отрова,
пистолета,
думите в предсмъртното писмо,
погледът помръкнал на Поета,
чувството за близост — пак само.*

*Мина
непогалена замина...
Лора се застреля и, уви, любовта е извор сред
пустиня,
споменът за нея все кърви.*

*Тъжната невеста — Македония робството смени
със други
гнет, вместо свобода — агония, вместо пролет —
слепота и
лед.*

*Чашата с отрова, пистолета, болката, обидата до
гроб.
И смъртта е изход за Поета, щом към свободата
тя е брод.*

ДИМИТЪР ХРИСТОВ НАЗДРАВИЦА ЗА ПЕТЕЛА

*Сред София, сред градското гъмжило
пропя петел. Отгде се беше взел?
Той кукуригаше със всичка сила и
завидях му, че е толкоз смел.*

*Забързаните сутрин столичани се
спряха, не повярваха дори, че жив
петел им пее — недоклан ли останал е? И
пее без пари!!!*

*Петелът, амбициран от успеха, дереше
се напет, със пълен глас и чувстваше се
рицар със доспехи, вместо с пера. Той
пееше в захлас.*

*Жените му — кокетните кокошки бе
някой умъртвил и замразил, а той,
червен, и със снага разкошна останал
беше сам и за резил.*

*Такава ария сега звучеше на горд петел,
ала вдовец и ние се почувствахме тъй
грешни пред болката на този хубавец.*

*Сполайти, петльо, днеска ни събуди с
геройско кукуригане след нощ, в която
господарят ти се чуди дали да вдигне
тост, наместо нож.*

ДИМИТЪР ХРИСТОВ БЕДНОСТТА НЕ Е ПОРОК

Родих се беден, беден си живея, не мога да фалирам, няма как. Поднасям здравец вместо орхидея и по-щастлив съм от богатия простак. Той за париците си все трепери и безпощадно стиска се — пести, земята и небето са му черни и е под ключ зад четири врати.

А аз пиляя всичко дето имам, защо ли да пестя един петак и виждам как завижда ми за трима и ме намразва ситият простак. Париците за мен не са икона, но как да обясня на богаташ, че даже да се възкачи на трона, продал се е — и пак е слугинаж.

А аз честта си горда не продавам, така нараства моята цена, че чувствам се щастлив и богоравен, за бедността си не изпитвам грам вина. Не искам да крада, не мързелувам, прехраната си заработвам сам, без богаташи мога да битувам, но те без мен загубени са, знам!

Щом няма как и от кого да крадне, безпомощен е всеки богаташ, длъжник е той на бедни и на гладни и на държавата длъжник е дважд.

ЕЛЕНА АЛЕКОВА

Родена в Родопите. Завършила Литературния институт „А. М. Горки“ — Москва. Доктор по филология. Авторка на книги с поезия, проза, стихове в проза, литературна критика, публицистика, спомени, преводи (от руски и беларуски езици), както и на роман в стихове в две части — „Милена“. Удостоена с редица международни и национални литературни награди.

ЕЛЕНА АЛЕКОВА
БЕЗ ИМЕ

*Нищо друго не искам —
само да си до мене, само
да е лъчисто, ясно и
споделено.*

*Гаснат дни и години,
чезнат беди и страсти.
Всичкото щом отмине,
Нищото се разраства.*

*Само да си до мене —
друго не ми е нужно,
само да е простено,
тихо и теменужно.*

*Само да е безкрайно,
вечно, неизразимо. Тайна
на всички тайни. Нещо...
Нищо... Без име.*

ЕЛЕНА АЛЕКОВА ПРЕДРОЖДЕНСТВЕНСКО

*По улиците на нощта вървя и в тишината звънка
почти*

*реално се привижда как от небесата слизаш.
Несмислената лудница до миг е стихнала отвънка.
Отвътре е покой и шеметно усещане за смисъл.*

*Наоколо теснят се блок до блок, витрини и реклами.
Замрял пред телевизори, светът се готви да вечеря.
И никой няма и да улови искриците оттамни, а само*

—
от закрития балкон — ще зърва мрака черен.

*Така е светло и просторно тук, когато си наблизко.
Не си отивай, чакай, препълни душата ненаситна.
Ще дам с готовност и едната, и последната си
риза.*

И няма, няма нищичко да знам и нищичко да питам.

*А черни някакви ята кръжат над парка
белоскрежен. Но*

*вече не изпитвам смътен страх от тяхното
свистене. Така е*

*хубаво — без страх, без грях, без никаква надежда.
Освен да*

бъде тази тишина. И ти да си край мене.

ЕЛЕНА АЛЕКОВА
ВЕРОЯТНО

*На Павел
(написано в часа, когато си е тръгвал)*

*Погледнато от вътре и от вън, а и от
всяко друго измерение — животът,
казват, е (не)сбъднат сън, театър и
мираж, въображение.*

*Едно и друго как да разбереш, когато
всичко е в мъгла и в облаци?
А може би е само твой копнеж по
нещо — с отражения наоколо.*

*Лети векът. Но идва ден. И час.
Животът с пълна сила, неочаквано се
сблъсква с теб и в профил, и анфас,
реален, зрим — след дългото протакане.*

*Това е просто миг. И в този миг като на
филм пред теб се извъртява какъвто е от
първия ти вик до сетната въздишка.
Неподправен.*

*Но теб те няма. Само дим и прах.
Земя. Небе. Дървета заскрежени.
Откъснато листо. И полет плах.
И тишина. И синкава безбрежност.*

*В която ти стопи се без следа.
И може би... Дано... Отвъд която ще
вкусиш абсолютна свобода.
И себе си ще срещнеш. Вероятно.*

ЕЛЕНА ДЕНЕВА-ТРИФОНОВА

Родена в град Дряново, живее в София. Завършила е ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, специалност социална педагогика. Автор е на пет поетични книги: „Щастие в кибритена кутийка“, „Картонен храм“, „Натюрморт с пеперуди“, „Семки и бонбонки“ и „Благословени върхове на пръстите“ — представена през пролетта на 2017 г. в София.

ЕЛЕНА ДЕНЕВА-ТРИФОНОВА
ИЗМИВАНЕ НА ПАЛИТРАТА

*Измивам всички тъмни страхове.
Остават само страхове настелни.
Дъждът задвижва плачещите мелници
на нашите прозрачни умове.*

*Два остри камъка ще се докоснат.
Два остри камъка ще спят в брашното.
Ще дъвча думи вместо хляб, защото
дъждът глада за теб е омагьосал.*

*Аз вече не познавам глад за тебе.
И слушам охлювите как се плъзгат
забележими като рядък въздух по
синьото стебло на този ден.*

* * *

*в това време
с тоя дефицит
на мляко месо и истина
не си позволявай да бъдеш убит
от напудрената неискреност
не си позволявай да бъдеш сладникав
за да не заболи
то на тоя свят си се идва с викане с
кръв и с болка и синини и нали поради
защото гледаш все да не нараниш
виждаш: а, той отминал животът в
лъжи и опити да заспиш в това време, с*

*тоя дефицит на чисти съвести и
справедливост не позволявай да бъдеш
убит от премълчаване и не убивай*

ЕЛЕНА ДЕНЕВА-ТРИФОНОВА
КАРАНТИНА

„Животът е болница...“

Бодлер

*Хей, тук съм.
Като тебе — не нарочно.
Разделя ни стена от недоверие.
И вечер от тавана се проточва
неонова бесилка до постелята.*

*Понякога аз просто губя дъх и зная,
че ме чуваш как се давя.
От тесния прозорец свят полъхва.
Живот ухае. Но защо тогава*

*сме все затворени... Това легло...
И тази белота (ах, как я мразя).
Не знам на теб какво ти е било,
какво ти има, от какво се пазиш.*

*Но подозирам. Тук сме всеки ден,
защото всеки явно се страхува —
излезем ли, ще бъдем заразени със
нещо, дето трудно се лекува:*

*Със щастие. Със близост. Със любов.
Или с мечти. Или с необходимост да се
запазим в друго същество.*

И затова сме с теб под карантина.

ЕЛЕНА КОСТАДИНОВА

Родена и живее в София, завършила е 79-то ЕСПУ „Индира Ганди“ в ж.к. „Люлин“. Има издадени три стихосбирки: „Небесна премиера“, „Прашинка от вселената“ и „Нишки от въздишки“. Член на СБП.

ЕЛЕНА КОСТАДИНОВА ТАМ

*Там, където синчецът заспива и
тревата за слънцето стене, там,
където дъга се разкрива над дъжда
с пъстрота окрилена...*

*Там, където загубили пътя си се
озъртаме в храм за надежда и,
където тъчеме съдбите си — ние пак
само виждаме прежда.*

*Там, където небето е истина, а
мъглата — изстрадана грешка — в нас
душите бленуват за пристан, че без
пристан съдбата е тежка.*

*Да те зърна за миг ще поискам, с
перуники зад мен ще надничам. И
дланта ти дори да не стисна,
хоризонта след теб ще обичам.*

ЕЛЕНА КОСТАДИНОВА ПРЕЗ НЕБЕСНИЯ БРОД

*Отиват си хората, бавно, полека,
пустее светът ни загубил добро.
И нищо не може да върне човека!
Животът изтича — пробито ведро.*

*Линейт, угасват, а после ги няма, в
сърцето любов замразена трепти, но
чуем ли нежното тате и мама —
избухва тъгата и вечно пламти.*

*Молитва отпращаме нейде, високо,
от гърлото взрив утаяваме пак.
В душата ни обич кънти от дълбоко и
вечер с носталгия свиваме крак.*

*Отиват си хората, всеки си тръгва, плах
гостенин в своя изстрадан живот и
сякаш нов ангел с крилата помръдва
преминал отвъд през небесния брод!*

ЕМИЛ САВИНОВ

Роден през 1946 г. в София. Упражнявал редица професии, свързани главно с дизайн и художествено оформление. През 1991 г. започва да пише книгата на живота си „Българско в собствен сос“, която завършва през 2021 г. Пише на социално-духовни теми и философска сатира.

ЕМИЛ САВИНОВ

БЪЛГАРИНСКИ — ДО ПОСЛЕДЕН ДЪХ

„Решил съм — рече той, — да надникна малко оттатък.“ Готов да довърши всичко така, че да не се налага да присъства. Бе си свършил работата и не одобряваше защо трябва да чака повече? Получил всичко, което можеше да вземе от себе си...

Ето националният ни гений си отиде от нашия живот, по повод смъртта на автора си. Решен повече от явно, на злата сиромашия да избегне потъването до шия...

Вече не се интересуваше за безсмъртието. Имаше си толкова проблеми на този свят, за да съзнава бъдещия. Явно бе в края не само на леглото, защото на екран минаха бързо, бързо явления, прегрешения, сътресения, съжаления. Младостта му бе низ от грешки, зрелостта като неорганизирана борба без видим противник, а старостта — едно неадресирано, но реално съжаление.

Отиде си младостта с надеждата, че Бог ще е тояжката на неговата старост. Тъгата му бе по-добра от смеха. Когато е тъжно лицето — сърцето му ставаше по-добро. Не ще се отрече, че бе винаги вежлив и дори когато пращаше някого на майната си, до вечерта му звънеше да види как е пристигнал.

В последно време Геле спря да пуши, пие и псува. Кое то бе явен признак, че гледа на живота си вече с едно око повече. И дори му предложи среща на по чашка, за изпроводяк. Срещата премина много топло, виното бе добре изстудено. И днес Геле запази мнението за себе си — колко мъдро. Но... понеже го обидиха незаслужено, той се върна и си го заслужи, сочно надзидан. И макар да не живя още дълго, все му се струваше, че е така. А смъртта му все се страхуваше да не го намери трезвен — като краставичка. Последният ден автобиографията му изоставаше с три питиета, но на финала се изравниха с пръстта. „Роди ме, мамо, с късмет, не получих хал-имунитет.“ Животът го хвана в крачка. И ето го — бяга като за световно.

Остарявайки, виждаше по-лошо, но повече. Вече не се вживяваше в преживяванията си. Само спомените съчиняваха съдбата

му. И в безсмислието на мига търсеше свой смисъл. Така и други разбират повече, отколкото разбират...

Имаше само червени кръвни телца, алкохолът отдавна бе унищожил белите. Старецът не помнеше какво е ял на обяд, но помнеше кога е ял пердах! Ако усамотението някога ражда, неговата самота го убиваше сега.

И без място в живота не намираше себе си, за което постоянно се оглеждаше...

В този час просто пробваше що е животът — който не му се отдаваше. И като сложно тройно правило все не се решаваше. Как ще се реши, като не бе словесна задача.

ЖИВОТЪТ ПРОСТО ВЗЕМАШЕ СВОИТЕ РЕШЕНИЯ.

Като натрошено сирене се топеше в клюна на черна врана, кацнал на перчема чер, омазнено разрошен. Животът му — пламъче за късо време, тлеещо и греещо решение, да не кладе повече у него!

Влезе засукана журналистка и в тези сублимни моменти го запита:

Какви са ви еротичните фантазии?

Да се наспя във всички пози...

Пред мен лежеше един завършващ текст с човешка неопределеност.

Часът бе 24:29, на 31-ви срещу 1-ви на 21 век...

И днес на паметната плоча на гроба съселяни четат издялания кметски надпис върху черен мрамор:

„Тук тялото на непрежалимия ни кмет, подобно корицата на стара книга с прочетено съдържание, с избелели и омазнени букви — лежи за храна на червеите. Но самата му творба е неизгубена, считайки, че ще се върне в много по-красиво издание, преправено, редактирано и допълнено от автора си — Рангел Рангелов Българински, почиващ тези часове в мир, ведно с извечното си обществено мнение и всенароден прякор — Ганьо“

По безчовечен начин у нас безчовечността изгони човечността от селото в дупка. И днес, минавайки през тунела-село, чуждите туристи се зверят пред паметната плоча на овековечения бивш кмет и народен представител със седем мандата избранник, избирател, гражданин на Р България от селски произход. Оставил отпечатък на зида на кметството не с барелеф, а със собственото си вечно туптящо тук вградено сърце. Оттогава насам селото се разпада от основата до върха, както на Майкъл Джексън носа. Същото това сърце, за учуда на всички, затуптя 7 години след неговата смърт. И най-значимото бе това, че мраморът на барелефа не се напука никога. **СЪРЦЕТО СВОЙТА УЧАСТ ЗАСЛУЖАВА.**

PS: И до днес оплакват смъртта му, приветствайки безсмъртието му...

Просто очикаше да живее, докато умре. Нито ден повече или по-малко. И преди да разбере, че по-добрата част от живота му е дошла, тя вече си беше отишла. Нашият нов Ганьо — може би забравен, но... незабравим, не ще умре в битовия мемоар. Днес точно неговият дух се оказа вид геном за народностния етнос...

ЗИНАИДА ЧАУШЕВА

Завършила е руска езикова гимназия и ВИИ. Работила в сферата на външната и вътрешна търговия и в туризма. В свободното си и несвободно време се занимава с фотография, рисуване, литература и понякога неизбежно пише стихове. Има публикации в печата и в алманаси, както и една издадена стихосбирка — „Дали от обич“ от 2010 г. Творчески планове — няма. Има мечти.

ЗИНАИДА ЧАУШЕВА
ДВЕ ДУМИ

(на М.К.)

*Половината свят е в кестенов цвят, а
другата в пух от тополи.
Две думи — две птици в ума ми кръжат.
Различни: обичам и моля.*

*Пред цвят са липите и тихо шептят.
Черешите плод са налели.
Две птици затворени в мене летят и
блъскат стените ми бели.*

*Потеглям на път и сълзите валят.
Седемструнна китара превежда.
Половината свят е в сипец се цвят, а
другата пръска надежда.*

ЗИНАИДА ЧАУШЕВА ЗИМНО ОБЯСНЕНИЕ В ЛЮБОВ

Как искам да съм някъде наблизо — почти — почти до теб, но не съвсем — една халка висяща на корнизата, една любима чашка за кафе.

Бонбонче да съм — Лукче при настинка, което дълго в джоба ти лежи, на шалчето ти кацнала снежинка, която няма да ти натезжи.

Как искам да съм някъде наблизо — на телефона ти да съм звънче, стиха да бъда, който не написа и запетайчица пред но и че.

И ако някога ме забележиш — да се усмихнеш и да продължиш, понеже по природа си небрежен, а пък и нищичко не ми дължиш...

ЗИНАИДА ЧАУШЕВА ВЛАК КЪМ ПРОЛЕТТА

(на Р.Р.)

*Ще си измисля розов залез,
покрит със минзухари хълм и
влак, по стръмното полазил, на
който машинист ще съм.*

*На всяка гара ще се спирам, за
всеки пътник — млад и стар,
билетите ще са — разбира се! —
откъснат розов минзухар!*

*Ще карам влака все по хълма —
от изгрев, та до пълен мрак.
Душата ми ще бъде пълна с
любов до козирката чак.*

*Ще си измисля розов залез и теб — в
кантон — стрелочник стар, топящ в
бурканче, вместо ваза, стрък
минзухар след минзухар...*

ЗЛАТКА КЪНЕВА — GOLDY

Родена в гр. Хасково. Бивша спортистка и медалистка по кану-каяк, член на Литературен клуб „Влайков“ гр. Пирдоп. Завършила е българска филология и магистратура по „Трудова и организационна психология“ в СУ „Св. Климент Охридски“. С множество участия и призови места от литературни конкурси. Има издадена една стихосбирка.

ЗЛАТКА КЪНЕВА — GOLDY ЖЕНА-СВЕТИЦА

*Влез във храма на тази светица.
Поклони се, свещ запали на олтара.
Тя е божествена, светла искрица,
която с любов ще те сгрява.*

*Погледни я в очите, подутите.
В сълзата ѝ колко болка се стича.
Докосни я нежно по устните,
които доживот ще обичат.*

*Погледни ѝ ръцете напукани
дето труд и умора преплитат.
Погледни я, колко е истинска,
краката ѝ как умеят да тичат.*

*Опитай се да догониш, ти, Святата
дето светът е обърнала
да защитава съпруга, децата си.
После вкъщи победоносно се върнала.*

*Там е нейното място за размисъл.
Там е покоят, който е искала.
Поема пак смело съдбата си.
Боже, колко е истинско!*

ИВАН ВУНЧЕВ

Роден през 1949 г. в София. Има литературни награди от ИК „Орел, рак и щука“ 2004 г. и награда за поезия на XIII-ти нац. фестивал „Листопад на спомените“ — Варна 2007 г. През 2020 г. в анонимен поетичен конкурс на името на Пенчо Славейков печели специалната награда на Читалище „Пенчо Славейков — 1921 г.“

Член на СБП.

ИВАН ВУНЧЕВ ВСЕКИ ТЪРСИ

*Всеки търси обич нежна с
пъстри ласки, топлина.
А в душата му безбрежна се
загнездва празнина.*

*Да живее всеки може,
просто даже ей така:
„Помогни му, мили Боже —
да си стъпи на крака!*

*Да посрещне обич чиста,
пълна с прелест, красота.
И в душата му лъчиста —
да палува любовта!“*

ИВАН ВУНЧЕВ ВЪВ ВРЕМЕТО

*Вървя в житейската пътека по
път все нов — неизвървян.
Пристъпвам бавно и полека, за
всичко нося чест и свян!*

*Животът пълен с изненади ни
вкара в път невъзвратим. Как
трудно е за хора млади — към
неизвестното вървим!*

*Съдба за всеки не честита —
коя си ти, пък кой съм аз?
На всеки времето отлита,
над него никой няма власт!*

ИВАН ВУНЧЕВ
ЛЯТНА ВЕЧЕР

*Легна нежна тиха вечер,
май заспа дори луната.
Лъхна вятър отдалече —
тъй безцелен в самотата.*

*И реката е заспала, не
помръдва там водата.
Нощта в черно — засияла
жъне тишина позната!*

*А оттатък на реката скрита
нейде в раки така, нарушила
самотата, будна жаба на
дъжд квака.*

ИВАН НЕНКОВ

Автор на стихове, миниатюри, епиграми, афоризми, басни, пародии, фейлетони, театрални композиции, сценарии и други, публикувани в печата, включени в редица антологии, излъчвани по БНР и БНТ, както и по почти всички български ефирни, кабелни и сателитни частни електронни медии. Издаде е 10 книги с лирика, хумористична поезия, сатирична проза и поп-рок хитове. Носител на десетки национални литературни и музикални награди. Филолог, журналист и музикант на свободна практика

ИВАН НЕНКОВ
ПЕСЕН

*Мила, как ще живеем нататък —
ние с теб изравнихме везните.
Ти отдавна не рошиш косата ми, аз
не свалям звездите...*

*Все ме питаш къде се разминахме,
пак ти казвам какво ще остане: на
балкона звъни петолиние с
дрешките на дъщеря ни...*

ИВАН НЕНКОВ СЕЛО

*Камбаната изпраща вест — без
думи всичко се разбира.
Трева, която не умира.
И камък, върху който днес
змията уморена спира.*

*Прегръдка на живот и смърт!
Зад есенните коловози — сълзи
на запустяло лозе.
Врати, отворени за път,
огънати от некролози.*

*Ликувай, тъжен кръговрат от праг
до прах, от кръст до къща, от топъл
хляб до хляб насъщен. Градът е
малко по-богат, когато в тебе се
завръща.*

ИВАН НЕНКОВ

ПРИКАЗКА ЗА ДАРБАТА

*Ти си младият майстор зидар на
живота в държавата влязъл,
безвъзвратно приятно белязан
между хората — с божия дар.*

*Господарят е адски добър, той
предлага награда голяма!
И с теслата по силния камък удряш,
удряш... Жестоко! До смърт!*

*Под ръцете ти расне дворец...
Ще достигнеш ли крехката мъдрост,
че талантът е твойта присъда —
твоят лаврово-трънен венец?*

*Колко планове беше скроил — да
иззидаш, каквото ще зидаш, после в
друга държава да идеш... Ала после ти
дават пари!*

*Виж, това е награда! Вземи я!
Ти отказваш подобна нелепост.
И те хвърлят в красивата крепост,
построена от тебе самия.*

ИЛИАНА ДЕЛЕВА

Илиана Делева е родена и живее в София. Учител. Стихове и разкази публикува в много алманаси и сборници, както и в сайтове за литература и култура. Пише бели стихове, хайку.

ИЛИАНА ДЕЛЕВА КОГАТО...

*когато сутрин в метрото четеш поезия
откриваш смисъл в предстоящия ден
започваш бавно да споделяш откритията
на света и твоите лични на достъпен
език*

*когато вечер в метрото четеш поезия
разбираш смисъла на живота си, отлагаш
сбогуванията, провокираш надежди,
отблъскваш отчаянията*

когато в метрото четеш поезия

* * *

*В препълнената моториса — майка и син: той
носи раницата си за училище, тя носи
раницата на битието.
Освобождава се място.
Майката го посочва на момчето и то безропотно
сяда. От
ръста и погледа му личи, че съвсем не е малък.
Утре трябва да стане мъж, но чак утре, а може би
никога.*

*В препълнената моториса — майка и дъщеря: и двете
са с
раници — малката носи учебници, голямата носи
познания.*

Освобождава се място. Майката сяда.
Дъщерята дори не се съгласява да ѝ подържат
раницата
спирка-две.
Тя е вече жена,
готова да носи света на раменете си.
И не ме оставя онзи спомен: ти настояваш
„...не ѝ давай да влиза, излъжи я, че спя...“
А тя се промъква като котка и кърши пръсти до
леглото
ти:
„Сине, лошо ти е!“
А ти търсиш мен,
защото съм твоята жена, дъщеря, майка, твоето
друго
аз...
Защото мен не пазиш, от мен не се срамуваш, от
мен не
те е страх...
И се гордея със моите силни момичета,
принцеси-воини,
които някой ден ще имат сила
да отгледат човек.

ИЛИАНА ИЛИЕВА

Илиана Илиева е родена на 08.04.1969 г. в гр. Враца. Завършва Националната гимназия за древни езици и култури „Константин-Кирил Философ“ — София и СУ „Св. Климент Охридски“. Автор на 8 поетични книги.

ИЛИАНА ИЛИЕВА
БЛАЗЕ

*Блазе, комуто може да мълчи, дважд
по блазе на тоя, що говори — той за
слепеца беден е очи, и песен е —
дори за глухи хора. Поетът е
кънтящият покой, на прясна и на
много стара рана, и ако не е той — не
зная кой ще я възпее, за да е
разбрана. Понякога е просто
светлина — прегърнала земята във
нирвана, и ако не е той — кой? — ей
тъй на! с душата си духа ни ще
нахрани.*

ИЛИАНА ИЛИЕВА
ОПТИМИСТИЧНА ПЕСНИЧКА

*Представи си за миг, че реките потеглят обратно
— ще
извие чист вик — премълчавано — сетното блато,
вятър
ще го смете вдън тръстиките на Титикака — и ще
каже —
дете, ти си чисто и давай нататък!
И така, прероден, този свят ще започне начисто, с
първи опъков ден, осеняван от оптимистите.
А земята ни пак ще запее в гръдта на Всемирите:
хей
така — за капак! — против мрака и всяко умирање.*

ИЛИАНА ИЛИЕВА
ПОВОД ЗА ЛЮБОВ

*Днеска си изгубих шала.
Онзи стар, обичан шал.
Губя нещо — за начало, а натам?
Пак Господ дал.
Този, който го намери, да го носи за кадем.
Той е изтъкан от вери, по-големи и от мен.
Да му топли, да го крие — ден и нощ, в добро и студ.
Този шал улавя сприите и от преданост е луд.
А пък аз?
Ще се оглеждам да харесам някой нов.
Имам повод за надежда — имам повод за любов.*

МАЯ МИТОВА

Автор е на 4 стихосбирки. Носител е на международни и национални литературни награда за поезия. Нейни стихотворения са преведени на английски, немски, румънски, сръбски и македонски език.

МАЯ МИТОВА
ФЛАМЕНКО ЗА РОЗА И КАВАЛЕР

*Тя е една дива роза от
стръмния бряг на
Андалусия.
Като ладия с горящи
платна
се носи навътре в
дълбокото.
Натам, където струните
разпиляват стъпките,
вълните се стопяват до
въздишка, а кастанетите
в нея препускат лудо и
с ласо от звуци крадат
реалността ѝ. Карат я
да взриви стихииите на
най-невъзможните
ритми,
да отключи движенията си и
да танцува, осветена от
спонтанни фенери.
Да завърти
златните вретена
на звездите си,
да изпреде електричеството
им,
да го изтръгне от себе си, и
го хвърли в прибоя.
Да усили гърма му.
С пресипнали токчета, с
разбушувана рокля да
изригне,*

да остави без дъх хуергата^[1]
и развихри подивелите ръце
на своя мургав мачо — вятъра.

---

[1] хуерга — спонтанно, неофициално събиране с танц, пеене, пляскане с ръце, или просто почукване в ритъм по масата ↑

МАЯ МИТОВА

ОСТРОВИ СРЕД ВИНЕНИ ВЪЛНИ

*Отвлечи ме като дързък, дъвен мъж,
че самотно ми в нощта блестят косите, а
сърцето сляпа птица е в камъш, често губи
се, но с песните излита.*

*Отвлечи ме светло точно в тази нощ, щом
разлеят се във винено вълните и Луната
избродира мек разкош върху върховете им —
заскитаните.*

*Тайно приключение да е света, със сандали
за крилато бягство от капаните себични на
дома дете чужда воля спъва ме и стяга.*

*С вятъра, разкъсал тръпнещи платна, през
огърлица от острови да минем.
Ще съм в мрак Сеячка на виделина — прясна
ще съм ти вода и гъсто вино.*

*Звездни знаци ще се ронят с моя глас, ще
проблясват в плиснато небе от думи, сред
което ще се гмурваш в полусвяст и ще пиеш
магнетизма помежду ни.*

*Откъсни ме, ябълка съм и копнеж, спомен,
който като клон на две те скършва. Слезеш
ли до корен в мен, ще разбереш, че войната с
Троя никога не свършва.*

МАЯ МИТОВА В ТЪРСЕНЕ НА СМИСЪЛА

*На пристана на видимото стоят пасажери. Взират
се в задречното.
Прелистват книгата на мъглите му.
Предусещат предстоящите върхове.
И градовете в подножието им.
И сградите.
Освежават стъклописите им.
Украсяват с пера
случайните шапки на минувачите.
Лепят смътни лица върху силуетите им.
Обитават нереални адреси.
Преживяват възможности.
Получават ненаписани писма и им отговарят с
писмовни знаци излетели сякаш от друг живот.
Пускат преродения си вятър в написаното.
Позволяват му да ги заплита, размотава и вихри.
И преди да се е налудувал,
и преди да е пораснал,
да ги приласкае и укроти,
да им припомни смисъла,
който може би вали
зад върховете на илюзорното.*

МИЛАН С. ДИМИТРИЕВИЧ

Милан С. Димитриевич (Лесковац, 1947), астроном и физик. Автор на около 300 статии в международни научни списания, както и на повече от десет книги, сценарист, режисьор и главен участник на повече от десет телевизионни сериала по астрономия. Превежда поезия от български на сръбски.

МИЛАН С. ДИМИТРИЕВИЧ
ДЪЖД

Плетеница от танцуващи капки
Дъга
Плетеница от пеещи цветове
Слънце
Плетеница от танцуваща светлина
Природата плува по реката на времето
Към вечността.

МИЛАН С. ДИМИТРИЕВИЧ ПОГЛЕД ОТ ДРЕВНОСТТА

*В тихите, звездни нощи търся твоя
поглед. Непозната.*

*Твоите очи, две древни нощи,
които в погледа ти са намерили разсъмване
горяха със сутрешните тишини, докато
изворът, от който си пила се напояваше от
младостта ти избуяла.*

*Звездите бледнееха по немирната вода,
обвити в розовите воали на древната зора,
която зазоряваше и на нас,
деца на децата, които роди.*

*Изчезвайки,
блещукането на твоя поглед, дете се разсипа
със светлина по тях, заробиха, о, непозната.
И глътка време от твоите устни с фини
капки изтръгнаха неповратно.*

*Твоят образ пътува към далечни тишини.
Звезда на звездата с искра го подава.
В тихите, звездни нощи
търся твоя поглед, непозната,
който от древността благослов ми дава.*

МИЛАН С. ДИМИТРИЕВИЧ
ГОРСКО ЕЗЕРО

*Тук зверовете идват да пият вода — чиста вода.
Някой дойде лютите си рани да изцери —
подхлъзне се и падне.
Водата нежно го поема.*

*Тук звездите идват да се оглеждат.
Някоя се подхлъзне и падне.
Там пониква водно цвете.
Върбите се навеждат да чуят разказа му.*

*Тук самодивите идват да се къпят — Кълна се в
Свентовит!
Най-красивата откъсне водното цвете и го
закичи в мокрите си коси.*

*Тук идват патици златокрили.
Тук утрата идват роса да гребнат.
Тук нощите идват да намерят своя покой.
Тук е убежището на горските извори.
(Превод от сръбски език: Меглена Божанова)*

МИЛКА ПИНАЛСКА

*Родена на 5 юли 1965 г. в гр. Първомай.
Автор на две стихосбирки „Коан“ и „Правопис
на мълчанието“.*

МИЛКА ПИНАЛСКА КУПОЛ

*Този купол няма витражи
на готическа катедрала.
Този купол няма да каже аз
какво съм разбрала. Пеленачески чисто и голо,
пеленачески светло скрива
всичко ненужно долу по
земята на клетвите.
И те прави свободен — тихо,
без дори да усещаш.
Този купол от стихове е
прозорец за срещане с по-
голямото Аз, над което може
нищо да няма...
Този купол небе е сърцето.
Всичко друго — измама.*

МИЛКА ПИНАЛСКА КЪДЕ СИ, БАБО

*Къде си, бабо, да поседнеш
насред двора, да омесиш
хляба, с пилците да
поговориш?!*

*Да ошеташи вкъщи, да заври
на огъня чорбата — уханието
мъртвите да връща и мене
пред вратата ти.*

*Да сметеш до гладко
огорченията и несгодите, да
закъкриш сладкото от
малината, която спомените
ми убоде.*

*И потече кръв, а ти
превърза пръста на тъгата.*

*Да се суетиш забързано
като че минаваш под
дъгата.*

*И все да си си същата, и
оттогава, и сега, съсипана,
когато подир мене се
обръщаш да ме погледаш, или
пък от млякото ми сипваш.*

Къде си, бабо?

*Пак ли си ми шила риза и
времето тъчеш като платно за
сватба.*

*И пееш песните на Тракия и
Мизия...*

*За мен от себе си живота ли
открадваш,*

*и от капчука — кротост,
затананикала любов
предсънно. Миг, в който много
ми се радваш,
тъй сякаш ще съм твоето
осъмване!
И от мъглата, зашептяла стари
песни,
в съня ми носиш ясното си
провидение,
предрекло ми, че няма да е
лесно.
И аз ти вярвам още,
забравяйки, че си видение.*

МИЛКА ПИНАЛСКА ПРЕСИТА

*Преситих се от тази блъсканица в
галопа за изтъркани съблазни.
От зяпането в чуждата паница, от
празното на всеки празник.*

*От ролите, раздадени набързо в
театъра с безмилостни суфльори.
Срамувам се от мъдра възраст, която
изпълнява смешни роли.*

*От вдетиняването ни без детство.
Отчаях се от слънчевост фалшива.
От всякакви модерни бедствия,
затрили истинската перспектива.*

*И от трасета чужди ми омръзна.
От грим, от страх и микрофони.
Животът на Света ни се изплъзва,
а никой не понечва да го гони.*

МИЛЧО КИРИЛОВ ЦВЕТКОВ

Няколко години преди да ме пенсионират като астроном в БАН, ми хрумна дяволската идея да излагам моите мисли в мерена реч. И като така, подкокоросван и от някои мои приятели поети и не на последно място от съставителя на този сборник, се стигна до това положение някои от тях да са появят в печатна форма.

Приятно четене.

МИЛЧО КИРИЛОВ ЦВЕТКОВ СЛЕД СТО ПО СТО ГОДИНИ

*Не може да ми отнемеш,
тази нощ, до онази камина,
целувам те въпреки че ме
нямаше почти цяла година.*

*Знам, че е несравним,
моят с твоя бял стих,
как трудно е да те имам,
затова съм така тих.*

*Но крещя, падайки долу,
— Ти лети, присвила очи, от слънцето е,
широкополо, знаеш защо луната мълчи.*

*Нежна и невъзвратима, жарка нощ, стари
смокини, аз те целувам любима, след сто
по сто години.*

МИЛЧО КИРИЛОВ ЦВЕТКОВ КОЙ, КОЙ

*Прекрачих оня ден и аз оттам,
но заслепен, си казах: чакай малко,
аз долу още не съм съвсем сам, ако
политна, кой ще каже жалко?*

*И се заех да ги броя: кой, кой? ще ме
помни подир трите дена. Колеги?
Надали, задачи рой ги гонят — мойта
млада смена!*

*Приятелите да, те ще напишат два-
три тъжни реда в некролога, ще се
сберат на чашка, ще въздишат,
— Отиде си, но пък
не бе подлога!*

*Майка и татко ще се радват
много,
да не говориме за дядо, баба!
Жена ми ще тъжи, ей богу,
— Ми аз му казвах, спри защо
ти трябва?*

*Сега какво ще правя сам-сама, знаеш,
че нощем се страхувам, и болка като
някаква кама,
се влива в мен, когато те сънувам.*

*Децата, щерките, ще плачат, една
тука, другата в странство, ще се
прегърнат, после ще закрачат,*

*всяка във всекидневното
пространство.*

*Роднини, свещ ще ми запалят, а
внуците, ах, таз сълза в окото,
обаче някой ден ще да се хвалят:
и Дядо го е давал през просото!*

*Прекрачих там, прогледнах и
разбрах,
един пътува, друг прави наука, стана
ми хладно и ме хвана страх,
че никой, ама никой не му пука.*

*И озарен от музата си казах, уви, и
там е страшна скука, и на вразите,
кукиш им показах, и ето ме при вас
(Хули!) отново тука!
КИ, София 2009-07-09 14:33 СЕТ, СГНР!*

МИЛЧО КИРИЛОВ ЦВЕТКОВ В ПОСЛЕДНИЯ ПОЛК

*Вече преминах в оня, другия полк.
Вече почти съм, да се каже, в запаса,
И не танцувам рок, а повече фолк,
А наоколо пак така падат фугаси.*

*Както се гледам така отстрани,
моите другари съвсем оредяха,
кой сам-самин съвсем подрани, а
гнезда (нови) няма под нашата
стряха.*

*И враговете ми уморени от подлости,
феодални интриги им омръзнаха вече и
те наглеците ми кимат, за жалост, а
житата жълти, още ме мамят далече.*

*В коловоза сред нивите все трополи, онзи
камион, аз посягам, протягам ръката, късам,
дъвкам зрели житни зърна и боли, и плюя
зъби и храча кръв във реката.*

*И ви гледам с надежда, макар че сълзи, във очите
ми пречат да карам тая двуколка, а стрелката
секундната бавно, бавно пълзи... Моля ви, моля,
не ме отписвайте още от полка!*

20.03.2008 00:25 ЕЕТ София, СГНР.

Йена, 2009-06-03 02:37 СЕТ

НЕЛИЯ БЛАЖЕВА

Родена в Севлиево, завършила е СА „Димитър Ценов“ гр. Свищов, специалност Финанси. Любимото ѝ занимание е да пътува до далечни дестинации по света и най-вече към себе си. Живее и работи в София в СО район „Красна поляна“ като главен специалист в отдел „Култура“. Има издадени 3 стихосбирки — „Влюбена в живота“, „Сезоните на любовта“ и „БХАВАНА“.

НЕЛИЯ БЛАЖЕВА
КОСМОС ОТ МЕЧТИ

*Един безкраен малък празник.
Една огромна празна стая. Поредният
работен делник. Любимият ми израз:
„Аз мечтая...“*

НЕЛИЯ БЛАЖЕВА
КРАСИВ БУКЕТ

*Ти спуска някак ледовете, на
хоризонта Слънце пак изгря.
И като пролетно уханно цвете
отворих аз очи и разцъфтях!*

*От теб аз толкова неща научих,
дори да не усети ти това.
Душата си пред тебе аз разголих,
не знам разбра ли го това?*

*И неведнъж аз сгушена във тебе,
задавах ти въпроси тъй безброй.
Усещайки и чувствайки дъха ти,
аз знаех, че изцяло ти си мой!*

*И нужен си ми, ти го знаеш,
и нужна съм ти аз на теб.
Взemi го и дано да си признаеш,
че няма по-красив от мен букет!*

НЕЛИЯ БЛАЖЕВА ПРИКАЗКА БЕЗ КРАЙ

*Събуди се с усмивка, нека аз съм до теб.
Прегърни ме с целувка, пожелай ми късмет.*

*Разтопи моите чувства, те покрити са с лед.
Прочети ме кат книга, от незнаен поет.*

*Целуни моите устни, те са вкусния мед.
Погледни ми душата, уникален портрет.*

*Подари ми подарък, пъстър, шарен букет.
Затвори самотата във огромен пакет.*

*Остави ме на воля, да творя, да мечтая.
Дай ми твоята сила, покорно да обуздая.*

*Отвори си очите, запечатай мига.
Слушай само сърцето си, покори ти върха.*

*Направи ми услуга, не поглеждай назад.
Приеми моя устрем, неизчерпан заряд.*

*Освети с твоя факел моя храм тъй свещен.
Намери в пещерата, дар безценен за мен.*

*Слушай своите мисли, направи го без страх.
Разкажи ми съня си, забрави го със смях.*

*Избърши ми сълзите, заличи моя грях.
Докосни ти звездите и стани част от тях.*

И така до безкрай...

НИКИ КОМЕДВЕНСКА

Родена в Сливен, завършила е ВТУ, работи като учител. Има издадени 5 книжки, три от които с лирика.

НИКИ КОМЕДВЕНСКА ПАНОПТИКУМ НА САМОТАТА

*Тя обръща в градината сенки на голото лято.
Не че нещо ще сее, домът ѝ отдавна е пуст.
Тя е тъжна жена, изоставена майка, в която
всяка обич от много лета е горчива на вкус.*

*Как се моли в ръцете ѝ тънката права лопата и
обръща пръстта, и разравя хиляда вини.
Като сляпа мадона докосва я с пръсти земята —
две жени си говорят, две страшно самотни жени.*

*С уморени очи ги целува червеният залез,
от небето луната тежи като сребърен грош,
а със траурен вой в дракалиците тъжни чакали
възвестяват, че слиза отгоре най-дългата нощ.*

*Тя оставя лопатата, същата страшна лопата, със
която ще ровят за гроб подир няколко дни, и
подвива нозе, и целува смирено земята — две жени
се
сбогуват, две страшно самотни жени.*

*А когато последният лъч зад баира залезе и
животът
замлъкне зад четири слепи стени, милостивият
Господ по лунна пътека ще слезе да целуне жената,
най-святата от всички жени.*

НИКИ КОМЕДВЕНСКА ЕСЕННА ПОЕМА

*Каква великолепна южна вечер —
последен дар от есенното време:
звезди в небето светят отдалече, в
градината ми светят хризантеми.*

*Но някъде навън с извити устни
светът пищи от болки и проблеми.
Не знам защо, но с всяка клетка чувствам
как този страшен писък ме превзема.*

*И как заглъхва оня звук небесен, от
който всяка сутрин се събуждам.
Край мен е есен.
Златодарна есен!
А аз от нея сякаш нямам нужда.*

*С очакване, че нещо ще се случи,
животът къса всяка тънка вена.
Голямото мълчание приключи...
Сега кънти голямото крещене.*

*Навярно има своя шанс сърцето да
преболи последните парчета, преди
да стане част от свят, където отдавна
вече нищичко не свети.*

*И без да знам дали светът е важен,
или пък в есента като поема, ще замълча...
А исках да ви кажа,
че този свят е пълен с хризантеми.*

НИКО СТОЯНОВ

Български бесарабски писател — поет, преводач, публицист, киносценарист, издател. Роден е в село Нова Ивановка Българска — Измаилска обл. (Новоросия). Автор е на двадесетина поетични (и за деца), преводни и публицистични книги. Основател и главен редактор на първия в следвоенно време български вестник на и за бесарабските българи. Носител на редица държавни и литературни отличия на Молдова, Украйна, Русия и България. Живее и работи в родното си село, в гр. Кишинев, в София — (редактор в сп. „Читалище“)

НИКО СТОЯНОВ ОТ МЕН ЧАСТИЦА

*Стихът, след трудния финал,
оставя призрачна награда —
една невидима печал
смълчана тайно редом сяда.
А той безгрижно с веселба, със своя
мъка и тревоги, понесъл собствена
съдба, си тръгва без да каже:
„Сбогом!...“ Вън го причаква чужд
светът, но литва малкият смелчага —
той сам ще си проправя път, защото
аз, по навик, влагам във всеки стих —
от мен частица, като крило на волна
птица.*

НИКО СТОЯНОВ ИСКАМ

„Красною кистью Рябина
зажглась.

Падали листья.
Я родилась...“

Марина
Цветаева

На Димитър Милов

*Над дола мочурлив и блатист,
край високата остра тръстика
пронизително-поривист — само
вятърът тук е владика.*

*Горе, в сивия облак смолист
гази слънчицето бледолико.
Изведнъж на плода ѝ лъчист
звънва ярко-червеният кикот —*

*над снега, като въздуха чист,
спира поглед и мами, и вика.
Искам на белоснежния лист
моя стих да звънти, чурулика,*

*и пред теб да пламти и да блика —
нежна сочна тръпчива офика.*

Ленинградска област

НИКО СТОЯНОВ ПРОПАСТ-МЕЖДИНА

*Живее на света една жена,
от нежност и безжалост изтъкана.
От мен до нея — пропаст-междина —
реки, гори, морета и балкани.*

*Ако пък и шегите настрана, голяма работа —
да стана рано и без да питам
за билет, цена — като изгубен оня рейс
да хвана.*

*Нали съм бил в оназ далечина през
всякакви забрани — без покана и в здрачната
над Янтра тишина ловил сам топъл шепот с
хладни длани.*

*Разбрах тогава истина една — от мен до нея —
пропаст-междина.*

НИКОЛАЙ НАЧЕВ

Роден през януари 1946 г. в град Дупница. Завършил специалност „Ядрени централи“ в МЕИ — град Москва. Литературен девиз: „Колкото повече четеш — толкова по-малко пишеш“. Участвал е в три сборника на читалище „Искра“.

НИКОЛАЙ НАЧЕВ

УМОРА НА МАТЕРИЯТА

*Телефонът иззвъня — тежък инцидент.
Пак човешка небрежност — превишен лимит.
Наша рожба. С любов заченат експеримент.
Раждането беше трудно — бяхме екип.*

*Първо — обясненията чух.
После — протоколът сух:
Пукната **Глава**.
Две счупени **Ребра**.
Наранено **Тяло**.
Деформирано **Коляно**.
И температурата висока,
а налягането ниско — от шока.*

*Комисията реши — умора на материята.
Частите в машината сменихме с нови.
Включихме резервно... На батерия.
Но сънят ми други спомен трови:*

*Беше на рѣба. Умора на материята.
И надежда и мрак — борят се контрасти.
Днес повтаря глас от **Онова преддверие**:
Сине! Има ли за мен резервни части?*

НИКОЛАЙ НАЧЕВ СПОДЕЛЕНО

(първи поетичен опит)

*И аз реших думи в рими да реда.
Моля, извинете, Поете педантичен!
С моите приятели мисли да споделя,
с първи опит поетичен.*

*Направи си шега със мен съдбата —
изтеглих жребий с нулата значим.
Видите ли? — аз да се родя на земята и
да изживея този миг неповторим.*

*Макар и колкото размерите на атом, на
Синята планета в организма, дишам,
работя, умирам, когато си върти
Всемирът вечно механизма.*

*Тялото, казват, е мимолетна обвивка на
Генома човешки най-себичен, оцелял
във времето в съдбовна битка. И
тайните от Безкрая все надничат.*

*Защо съм на този свят роден?
Въпрос нелек, банален и риторичен.
Само в истина една съм убеден — за
други хора пулсът е ритмичен.*

23.01.2009 г.

НИКОЛАЙ НАЧЕВ

БЛЕНДАТА

*В памука на мъглата се отвори Бленда.
За миг показва тъжен дом.
Отпред, в цветята, на шурците бенда.
Отзад — градинка, асортни фасон.*

*И тази есен даде захар.
Мушици весели се пак плодят.
Повтарят тайнство в тази стряха — за своя си
стопанин да се раждат и мрат.*

*Че иде дълга зимна сесия.
За реплики са нужни аргументи и вина.
Стопанинът — актьор в житейските пиеси — в
самотен час премисля своята вина.*

*Отново и отново кучето приказва на младите
треви, асма и джанка — не виждат ли, че къщата
е полупразна и празен е прозорецът на младата
стопанка.*

*А отгоре Млечната спирала се блещи.
Невъзмутимо ни подсеца пак и пак, че
Настоящото за нас е Вечност.
Докато Блендата не каже „щрак“.*

НИКОЛАЙ РУСЕВ

Роден в гр. София, професионален хотелиер, запален риболовец и любител на дивата природа. Автор на комедийните романи „Козидор“ и „Сотир Пазвански“, както и на хумористични разкази. Самият той определя творчеството си като „битово-приключенска фантастика“ и е от хората, които вярват, че ако изгубим силата на смеха, бихме изгубили и силата на мисълта.

НИКОЛАЙ РУСЕВ ПРИЛОЖЕНИЕТО

— Нали не очаквате да повярваме на тези глупости?

Дребният полицай се беше надвесил над мен. Отоците ми пречеха да виждам добре, но усещах дъха му. Малко встрани можех да различа силуета на онзи едрия, който си свали ризата и остана по потник преди да ме пребие.

— Казах фи фсичко — изфъфлих аз и изплюх парчетата от потрошени зъби. Очаквах всеки момент да ме подпу— кат наново и не исках да ги глътна.

— Какво търсите в жилището на Чипилов? Имате ли съучастник? — полицаят видимо нямаше да престане да задава същите въпроси.

— Аз съм Чипилов и жилището си е мое — отвърнах и прикрих лицето си с ръце.

Неприятностите започнаха когато се опитах да платя таксата за смет чрез приложението „Смарт“. Изобщо няха такива намерения, обаче напомнянията излязоха извън контрол! В началото бяха приветливи емотикони и някакви отнесени съобщения, че всички ние носим отговорност. После с нарастващ интензитет се заредиха снимки на буница, изтровени реки и острови пластмаса. Сутрин, обед, вечер — алгоритъмът не спираше да спама и започна да ме буди посред нощ. Някакъв бот избираше най-противната аларма и след като ми изкараше акъла, ме уведомяваше за лихвата, която трупам всеки ден.

Реших да плащам. Надигнах се от препотените чаршафи и зачовърках виртуалния портфейл. Гласово разпознаване, пръстов отпечатък и парола — преводът е потвърден. Да, ама не! Тъкмо взех да се унасям — връщат го обратно. Нерегламентиран достъп. Искат ми сканиран документ. Хайде всичко отначало. Този път не могли да идентифицират снимката в паспорта. Трети опит и в системата получих бан.

Сутринта пералнята отказа. На гласовите ми команди „40 Градуса, с центрофуга и омекотител“, всеки път отговоряше с

досадното „Моля, повторете! Неразпознаваема инструкция! Опитайте по-късно!“

На третия ден потиснах желанието да я заритам с далеч побезобидното изваждане на прането и демонстративното му изсипване в коридора. Започна да се трупа купчина и когато чистите дрехи привършиха, се заех със сложната задача да ровя и да избирам най-слабо миришещите, с които да изляза навън.

Прахосмукачката се самоуби. Започна да се блъска във вратата на терасата, сякаш ѝ бе хрумвало да поизчисти и навън. От ударите загуби предното си колело. Като видя, че нищо не става и батерията пада, криволичейки се запъти към безконтактната станция. Подмина я и се включи директно в контакта. Нямам идея какво си бе наумила, обаче изпука като влажен китайски фойерверк.

Димът задейства противопожарната аларма и приложението ми изпрати тревожен СМС със съдържанието на въглероден диоксид в апартамента. Сексапилен глас предложи да напусна помещението и ме увери, че ще мога да наблюдавам предстоящия пожар на живо от безопасната портиерна. Попита ме, дали не желая да споделя събитието с приятели в социалните мрежи.

Нямах време за губене, спринклерите щяха да се включат всеки миг и да ми съсипят хубавия гипсокартон. Хванах каквото можах от купчината пране в коридора и затрупах мъртвата машина. Оказа се, че и крановете няма как да спра, защото интерфейсът е забил. Водата шурна и не престана, докато не източи няколкото тона резервоар.

Слава Богу, датчиците за наводнение реагираха навреме и изключиха централния бушон. Имах нужда от цигара. Приложението отчиташе високи нива на кортизол и други хормонални отклонения в тялото ми. Оставих водата да се оцежда надолу по съседите и както си бях бос и с навити крачоли зашляпах към отсрещната будка.

— Една кутия „Дънхил“ — протегнах ръка да си я взема, а с другата набутах през прозорчето електронния портфейл.

Лелката изчака няколко секунди и задърпа цигарите обратно.

— Картата ви не работи! Ей го пише: неоторизиран потребител. Няamate пари!

По стар навик си опипах задните джобове. Останал ми от времената на парите в брой. Беше време да призная, че с приложението имаме проблем.

— Ще ви докладвам, господине, съжалявам, няма как! — провикна се след мен жената, рискувайки да заклеци главата си в тесния отвор.

Събрах недогорели фасове на спирката и ги засецах като ученик. Гледах как електробусите пристигат, отварят-затварят врати и отпътуват, с ясното съзнание, че мене няма да ме качат.

Моят цифров профил бе блокиран. Всичко сочеше натам. Бях чувал за подобни страхотии, но не и след последния ъпдейт. „Новата интегрирана система е безотказна и няма как да остави невинни хора без пари, без самоличност и без дом“ — сякаш чувах думите на Премиера и забързах към дома.

Опулих се в контролното табло за достъп, окото светна, сканира ретината ми и — съвсем очаквано! — не ме позна. Сексапилният глас от приложението услужливо ме подсети, че вероятно живеея на друг адрес и ме посъветва да опитам в друг квартал. Идваше ми в повече. Взех декоративен камък от лехата рози, завъртях се около оста си като истински гюлетласкач и го стоварих право върху сензорната клетка. Това, вероятно задейства някакъв протокол за сигурност, защото щорите се спуснаха и оповестителната система обяви тревога, код кафяв.

Закатерих се по улука към своя етаж. Спрях за малко да позяпам наводнените съседи. Не ги бях срещал никога преди. Приложението се грижеше да спазваме дистанция.

Прехвърлих парапета и се проснах изнемощял. Това си спомням.

— Нали не очаквате да повярваме на тези глупости? Новата интегрирана система е безотказна! Защо сте без самоличност? — крещеше в ухото ми дребният полицай. — Какво търсите в жилището на Чипилов? Имате ли съучастник?

Приложението отчете нарушения в здравния ми статус и сексапилният глас започна да изброява стоматологични клиники в района, от които да си избира.

ОРЛИН МИЛАНОВ

Роден съм в Ташкент през 1961 г. Членувам в няколко творчески съюза. Издавам книгите си предимно сам. Много от своите стихове изпълнявам като авторски песни. Уча се от Висоцки, Ботев, Смирненски, Вапцаров, Валери Петров и др.

ОРЛИН МИЛАНОВ

ИСКРА

*Хора, не затваряйте читалищата!
Тях затваря ги безумна власт.
Те са островчетата, свърталищата
на изкуството у нас.*

*Хора, не затваряйте читалищата!
Зарежете мерките, страха!
Те са пръснати из по кварталищата,
но са храмовете на Духа.*

*Хора, не затваряйте читалищата!
Те спасяват нашите деца!
Нашите читалища запалища са —
те запалват нашите сърца!*

*Хора, не затваряйте читалищата!
Те са пулс на нашия възход!
Те са броня, те са уникалищата,
съхранили нашия народ!*

*Хора, не затваряйте читалищата!
Те са слънце, светлина, зора.
Няма полза от материалищата,
ако в тях не заблести искра...*

ОРЛИН МИЛАНОВ
УЧИТЕЛ

*... С тези страшни новини,
с настървения си ход
вирусът не промени моя
начин на живот.*

*Пак не нося маска, шлем,
пак съм без дезинфектант.
Гледам да се съберем я с
приятел, я с талант.*

*Пак се срещаме и пак
бъбрим си един до друг.
Пазиш ли се, си глупак,
туй го знае и неук.*

*Да, народът изпростя, за
ваксина чака ред.
Аз пък често се потя за
добър имунитет.*

*С чайче, с чесънче и с лук, с
лютичкия концентрат аз се
уча не от друг, а от д-р
Хипократ...*

ОРЛИН МИЛАНОВ

ЩАСТИЕ

*... Не идвайте, приятели, да се
сбогувате, когато си отида,
когато случаят ме пренесе на
оня свят и него да го видя!*

*В представата ви нека да съм жив, а
тленните останки оставете на
погребалния агент грижлив и във
владение на вековете!*

*Тогавя няма нужда да сте с мен и аз
едва ли ще се развълнувам. Бдете с
мен сега и в тоя ден, когато още
дишам, виждам, чувам!*

*Когато съм способен с две ръце да
ви прегърна, да ви стисна силно и
моего пулсиращо сърце да се
нахрани с щастие обилно!*

*Каквото и да става по света, каквито
и заплахи да ни дебнат, реална,
днешна, жива обичта ви е за мен
потребна и лечебна.*

*Нека да има виртуален свят, нека да
има виртуални срещи, но няма начин
те да се сравнят с ръце горещи и с
очи човешки...*

ПАВЛИНА ЙОСЕВА

Павлина Йосева е поет, художник, оператор, режисьор. Член на съюза на шуменските писатели, както и на писателския градски съюз в Санкт Петербург, Русия. Автор е на книгите: „Трудна за сънуване“, „Още тишина“, двуезичната (на руски и български) „Отвъд тишината“, „И тъмното почва да свети“ (избрано), „Свободата е в карантина“, както и на хумористичната „Еротика по селски“.

ПАВЛИНА ЙОСЕВА ПРЕЗ СТИСНАТИ ЗЪБИ

*Мъгливо — след дъжд — и мирише на дим
небето над стихнали спривави къщи,
коптори, бордеи... Пранета невинни
по тъмни огради, над сметища пъстри.
Дърветата дремят — оголени скелети.
Ръждиво кафяви — безцветните псета.
Измити безрадостно покриви светят.
Дотук стигат хищни безпътни шосета!
А вятърът псува през стиснати зъби,
и пощи косите на две ситни ромки...*

*На тях и барака им стига да бъдат.
Ти даже в най-скъпия дом си бездомник.*

ПАВЛИНА ЙОСЕВА УМИРА ДА ЖИВЕЕ

*Черквата — студена като замък.
Отвън се шура януарски шемет.
Като дете безоблачна е мама —
умира да живее на небето!*

*Стърчим като разпънати мишени —
немеем кой след нея ще си тръгне.
Настръхнали са сините ни вени,
препълнени с червена кръв на смъртни.*

*Хористите припяват отвисоко — омайно
страшен шепот на лавини!
В жестокия амвон дъхът на Господ
излиза като дим от сто комина.*

*Така красиво са я подредили сред
гербери. И бели орхидеи! Немилостива е
и тази милост:
Смъртта очаква да я надживеем.*

ПАВЛИНА ЙОСЕВА ПОТОП

*Гърми и тътне — трещят епохи!
Валят вселенски, а удрят лично.
От Светлината до Мефистофел е
къса крачка към дълго нищо.*

*Лумтят пожари — зелено-хищни,
треви избухват почти до Господ!
Горчат смокини, сладнеят вишни —
животът вика смъртта на гости.*

*И въздух жежък, почти оловен,
почти отровен, почти противен.
Небето тежко — хиляда слона!
Току — да паднат, аха — да литнат!*

*Тук шепа „хора“ въртят Земята — вид
психопати — вирусолози. Планират
смърти, намятат маски, слънца
чипират, луни извозват...*

*Не съществува ни миг покоен, ни
дъх родилен. Ни лъч молитва! Кое
какво е?! Къде защо е?!?
Днес беше утре, а вчера идва.*

*Планета няма, ни Космос вече!
Ни черни дупки, ни бели дати. Откак
човекът е безчовечен, е в карантина
и Свободата!*

ПЕТКО КАНЕВСКИ

Роден в Димитровград. Негови стихове са публикувани и излъчвани в централния и регионален печат, радио и телевизии. Превеждани са на руски, полски, унгарски и румънски език. Автор е на 4 поетични книги и сборник с фейлетони, председател на Дружеството на писателите „Пеньо Пенев“ в Димитровград. Член е на СБП.

ПЕТКО КАНЕВСКИ СВЕТЛОНОСЕЦ

На художника Владимир Пенев

*Рисувай, художнико, на ръба на страха,
чадърите на лунната усмивка, щади боята
след горчивата запивка, танцувай с
четката, изтупвай от праха въздишката на
Бог във пълнолетие; нудистки плажове,
облечени в златисто събличат мислите,
поставят ги на чисто и боси хукват в
залезно столетие...*

*А ти си само ехо от сълзата, покрила
хоризонта със очакване дали си Вяра
срещу вечното оплакване, или ще пиеш
алкохола на тъгата?*

*Чисти излишното, дълбай сърцевината в
зрънцето е сакралното разпятие.*

*Хармонията е божествено понятие — на
Богу милите изпраща Светлината!*

ПЕТКО КАНЕВСКИ ПОПИТАЙ ХЛЯБА

*На проф. д-р Людмил Бояджиев, кардиолог;
спасил хиляди животи*

*Попитай хляба за цената на надеждата, на
зърното за деветмесечната тъмна нощ, когато
всичко равно и безизходно изглежда под купола
на цялата вселенска мощ.*

*Попитай го, кога е нафора, кога е залък, тъй
труден за преглъщане дори и в глад!
Кога въздига и кога човека прави малък, посял в
историята рай или пък ад.*

*За нищетата питай по отрупани трапези.
За ценността на малките изсъхнали трохи.
Попитай хляба и за душите на онези с
неразорани бурени в духовните лехи.*

*Попитай хляба как зърно в него диша, как
Сътвореното не спира своя ход.
Покълва житото. И аз за хляба пиша...
С надеждата да нахраня целия народ.*

ПЕТКО КАНЕВСКИ
УВЕЛИЧИ ШРИФТА НА ЛЮБОВТА

На моя внук Калоян

*Пораства Любовта, пораства огромен става
белият ѝ шрифт несметни — нейните богатства,
по-силен тънкият ѝ щит.*

*Разбива всичките страдания Тя шества с
радостния Вик превърнал Словото в предания,
че то лекува и е щик!*

*Съблечена лъжата не вирее И губи сила всяка
власт, когато любовта живее в най-
съкровено то у нас.*

*И незабележимо ни повдига към Божията
светлина с любов до Любовта се стига и тя е
пътят към Дома!*

ПЕТЯ ЙОТОВА

Петя Йотова е родена в град Горна Оряховица. Завършила е история във ВТУ „Кирил и Методий“ и журналистика в СУ „Св. Климент Охридски“. Има издадени 4 стихосбирки. Член на СБП и СБЖ.

ПЕТЯ ЙОТОВА ПРОСТО Е ЛЮБОВ

*Любовта ми е изгряло слънце —
вдъхновение, надежда, плам. Тя е
нова приказка за Принца, който
трябва само да е там.*

*Любовта ми — меко одеялце, гали
нашите души в студа.
Не че няма ревности и драми,
стрес и страст, но грее топлинка.*

*Любовта е „нещо като цвете.“,
както казва Уилям Сароян.
Тя е сладка, сочна, зряла круша,
бисерно мънисто от гердан.*

*За любимия бих дала всичко — ще
призная в искрен послеслов. А от
него аз какво очаквам?
Ами нищо. Просто е любов.*

ПЕТЯ ЙОТОВА ОТЛИТАЩОТО ЩАСТИЕ

*Отлитащото щастие ме гледа
нажалено — отнася го от мене
безмилостен трамвай.*

*Отлитащото щастие изглежда
съкрушено — направо ще те
трогне от преданост безкрай.*

*Той маха за „довиждане“ в
последния прозорец — съвсем
като на кино си тръгва любовта.*

*И само аз си зная, че бърза да
се върне в желязната прегръдка на
своята жена.*

ПЕТЯ ЙОТОВА НЕЩО ТОПЛО

*Нещо тъжно крие всяко лято,
нещо топло пази есента.
Зимна радост има, без която
няма да пристигне пролетта.*

*Нещо старо в новото начало,
нещо смело в плахата ти длан,
тайна сила в слабото ми тяло —
нещо твое искам да ти дам.*

*Нещо свое искам да получа, да
достигна връх от падина. Нещо
трудно лесно да се случи и дано
любов да е това!*

РАЙНА МИНКОВА

Райна Минкова е родена в с. Поповяне, Самоковско, живее в София. Инженер по образование. Има 7 самостоятелни книги — стихове, разкази и езотерика. Лауреат на няколко литературни конкурса. Подготвя за печат нова стихосбирка и книги с разкази.

РАЙНА МИНКОВА МИЛИОНЕРЪТ

Седнала съм пред прозореца. Гледам минаващите по улицата. Млада двойка се прегръщат. Други карат двойна количка-близнаци. Любовта дава своите плодове, казах си, и мислено им пожелах щастие и успехи в живота. Лека кола спря пред погледа ми. От нея слязоха три деца и майка им — бременна. И за нея помислих чудесни неща, сякаш съм орисница.

Но не щеш ли влезе съпругът ми весел и засмян, както се казва в народните песни, и ми каза следното:

— Искаш ли да ти споделя една голяма и хубава новина?

— Щом си дошъл да я споделиш, споделяй — погледнах го усмихната аз, но изпод вежди, със съмнение, че може да ми каже хем голяма, хем хубава новина. И си помислих, че е чул нещо по телевизията.

— Казвай! — подканих го нетърпеливо.

— Новината е, че станах милионер — обяви той съдържанието на новината.

— Така ли? — погледнах го още веднъж, още по-усмихната и му зададох въпроса: — Е как така изведнъж се става милионер? Лягаш си беден, събуждаш се богат. Това и в приказките няма как да се случи.

— Има как — каза той, но не си издава тайната, иска аз да я разгадавам. Нямам нищо против да изпълня желанието му и започвам на глас да изброявам моите предположения:

— Играл си тайно от мен на тото.

Тайно казах, защото знам, че той не обича нито в игри да се включва, нито на случайности да разчита, какво остава на късмет да се надява или на риск да залага.

— Не, не! Тотото не е моя слабост — отвръща. — Математически изчислена, вероятността да спечелиш голяма сума е много малка, така че трябва да се разчита на късмет. А аз в късмет не вярвам. Аз залагам на сигурно — нещо, което да зависи от труда и

способностите на човек. И от знанията му, разбира се. Така че милионът ми не е от тотото.

— Нямах богати лели в чужбина, а и не си имал никога такива, да са ти оставили голямо наследство и сега да си получил завещание от тях, така че и това не е в основата на твоя милион. Но щом не искаш да ме улесниш, ще си блъскам ума в догадки, ще продължа с предположения, факти и възможности: един мъж и то вече застаряващ — над шейсетте, да забогатее изведнъж, и то да удари милиона... Роднини в чужбина нямаш. Да нямаш някоя стара любов, която да се е сетила за теб, да те е съжалила и да е решила за рождения ти ден да те зарадва и ти осигури старините с някое милионче?

— Де да беше така! — оживи се съпругът ми, сякаш му бях поднесла допълнително десерт.

— Жалко — добавих аз, — че не се сещам откъде може да е изворът на твоя милион.

И го помолих да ми подсказе по-отдалече нещо, че да стигна до истината.

— Не, помисли още малко — насърчи ме той, — и ще ти отделя от това мое богатство половината, нали сме две половинки на едно цяло.

— Не знам какви половинки сме — казах му, — щом не казваш за милиончето си нищо, нито откъде е, нито къде е, а ме занимаваш, да не мога да си гледам моята работа — показвам му пръснатите купчини изписани листа, и добавих: — Кажй тогава, какво ще ги правиш тези пари? Един милионер трябва да знае да си управлява парите, иначе откъдето дошли, там и отишли, казва — припомням му аз българската поговорка, но пък ми хрумна да го попитам и друго:

— Да не си спечелил от полов атлетизъм при някоя заможна мацка? — питам го.

— Не съм се сетил — усмихва се той. — Има ли такъв бизнес?

— Ти повече неща си чул в този живот от мене — казах му. — И повече неща си преживял. Не си като мене загубен.

— Милионер съм. Надхвърлих милион прочетени страници — класика най-вече.

Пояснението беше излишно: нали го виждах всеки ден, как чете научна и художествена литература.

Небето усмихнато разливаше светлината си. Пълнеше душата ми с мечти. А тя ненаситно напираше в очите ми, където две сълзи се готвеха да бликнат неудържимо, такива, които нахлуват в мислите, сякаш за да излеят лошото чувство на несигурност в живота ни.

РАЙЧО РУСЕВ — РАЙСЪН

*Роден 1949 г. в с. Малко Брягово, Хасковско.
Завършил руска и българска филология.
Превеждал е от руски и сръбски език. Има
издадени 5 книжки със стихове.*

РАЙЧО РУСЕВ — РАЙСЪН СВИДЕТЕЛ

*Стоях и гледах като намагнитен.
Неволно бях свидетел на това:
една жена се любеше с вълните,
със залива, със залеза — сама.*

*Бе миг — да видя нещо невидимо.
Бе миг — да чуя говор без слова.
Бях нероден и още нямах име,
бях само стон, въздишка и вълна.*

*Бе миг — бях жив, но ето пада здрачът.
Да видя как излиза на брега!
И чак тогава ще направя крачка.*

Неволният свидетел на света.

РАЙЧО РУСЕВ — РАЙСЪН НОЩЕСКА ВАЛЯЛО СНЯГ

*Бяло, бяло, бяло побеляло, с бели
маски всички цветове.
Кой се крие — Господ или дявол,
зад човешкото ни битие?*

*Март ще смъкне маската и... опа!
Що да видим стреснати, в захлас:
Негово Величество Живота, само
че без някого от нас.*

*Ни да плачеш, нито да се смееш,
болести, проблеми... И все пак,
струва си човек да поживее, за да
види следващия сняг.*

РАЙЧО РУСЕВ — РАЙСЪН
ЕДНА ДУМА

*Човече, вече не съм тоя, по-друг
ми е характерът.
Не се надвиквам със прибоя, не се
надбягвам с вятъра.*

*Не се надлъгвам с месечината,
взех нещо да забравям...
Ако попитам за причината, във
хор ще викнете: Годиците!*

*И може би сте прави.
Аз исках да постигна смисъла — и
стигнах до децата.
Да вникна исках във написаното —
стигнах до цитати.*

*Аз исках да узная колко са лицата
на Добро и Зло.
В две думи да заключа Космоса.
А можело в една: живот.*

РОСИЦА ЧЕРНЕВА

Преподавател в СУ „Саво Савов“ — Пирдоп и член на Литературен клуб „Влайков“ към библиотеката на НЧ „Напредък 1869“ — Пирдоп; автор на книгата „Въздишките на времето“, на множество разкази, очерци, публицистични статии и материали. Преводач от руски на български, дългогодишен читалищен настоятел с много отличия и награди за литература.

РОСИЦА ЧЕРНЕВА С БЪЛГАРИЯ В СЪРЦЕТО

*Като цвят маргарита, като ярка звезда
ти в сърцето живееш, мила родна страна.
Всички хубости твои радват мойта душа
кадифеното ти усое, богатите планини и поля.
Няма друга родина розов цвят като теб,
ти си райска градина, ти си дъх на поет.
Ти даряваш със слънце, с хайдушки песни ехтиш,
а когато е нужно с нестинарски огън гориш.
Аз не мога без тебе, без твоя свят благослов,
моя детска въздишко, моя бяла любов.
Ти си свидна родина, моя скъпа земя,
затова твоето име само с обич мълвя.
Не е важно какви са земните ми блага,
ти си святата истина, моя скъпа страна.
Обичта ми към тебе е бездънно небе,
очи на метличина, макове в сребристо море.
Ти живееш в сърцето ми, скъпа майко земя,
мой стих ненаписан, моя жива вода.
И са правда словата ми, няма фалш и лъжа.
Ти си, майчице свята, на Земята солта!*

СЕРГИЕ ДИМИТРИЕВИЧ

Сергие Димитриевич (19.03.1912, Пирот — 10.08.1987, Белград) е изтъкнат сръбски интелектуалец с многостранни научни интереси, даровит учен със значим принос в различни научни области: средновековна сръбска нумизматика, история. Събирал и публикувал народни песни от района на Лесковац.

СЕРГИЕ ДИМИТРИЕВИЧ ИНТЕГРАЛ НА СЪРЦЕТО

*Сърцето ми младо дали
за рая жадува,
когато красавица галя с наболи гърди,
които целувам?*

*Сърцето е късче месо.
Как друга да люби,
когато очите ѝ черни — защо ли? — изпивам
и нейната кожа омайно дъхти?*

*О, никога! Мое сърце,
кръвта ти пенлива
кипи
и тръпне в тоз миг блаженото тяло,
нега прелива.*

*А устни когато допра
в целувка гореща,
в последна целувка — сърцето ми спира да бие —
и спомена среща.*

СЕРГИЕ ДИМИТРИЕВИЧ ЕКСТАЗ

*На ръцете я носих — чудо!
Повдигаха ѝ се гърдите.
Трепкаше усмивка луда На
дъното на очите.*

*Грабнах властно и прегърнах
Дъхавото нейно тяло.
И за миг ме то опърли, Като огън
прекипяло.*

*Жар пламтеше и лицето. Пламък
сякаш ме облази.
И през снагите ни слети Кръвта
бие на талази.*

*Хапех сочните и устни, Пиех
соковете сладки И горещи ръце
спусках Аз по слабините гладки.*

*Гърчеха ни се телата, Като
упоени с биле.
В страст се двамата тресяхме, И
бяхме, бяхме щастливи.*

СЕРГИЕ ДИМИТРИЕВИЧ ТОВА, КОЕТО СЕ КАЗВА ЛЮБОВ

*Както мрежа от нишки златни дните пролетни
украсява, тъй младините благодатни с трoхи
любoвни
се угощават.*

*Само за миг любовно блаженство човек и живота си
дава — за топлината на лоното женско, за
целувката,
що отминава.*

*Тя, любовта, с опасна мощ е, душа и тяло — всичко
сломява.*

*Кой не познава безсънните нощи, и болката, що ни
стоява?*

*И въпреки всичко, пак я желаят, пеят я в песни,
редят
я в притчи — и старици, видели му края, и девойки,
по
пътя затичани.*

Любовта е рай на земята.

Майска усмивка напролет.

Тя е цветът на цветята.

Тя е на ангела полет.

(Превод от сръбски език: Райчо Русев — Райсън)

СВЕТЛАНА ЙОНКОВА

Светлана Йонкова е родена през 1958 г. в София. Завършила е руска филология, педагогика и българска филология.

Автор е на седем стихосбирки, един роман и един диск с авторски песни.

СВЕТЛАНА ЙОНКОВА
ПРЕДКОЛЕДНО

*И не че нещо лошо има в модата, но
смисълът под лустрото се губи. Все по-
безколедна пристига Коледа, затрупала
софрата със заблуди.*

*А тя пращи, пращи от изобилие, но
хлябът на душата как е клисав! Кънтят
наздравиците от безсилие и от безсолие
без капка смисъл.*

СВЕТЛАНА ЙОНКОВА
ЗАЛОСТЕНИ

*Коледна ноц. Небесата разтварят
пътища от светлина.
Старото ново и новото старо идват
със звънка шейна.*

*Бог по вратите ни кротичко чука, но
са залостени те!
Утре елхите ще хвърлим в боклука,
който расте ли, расте.*

СВЕТЛАНА ЙОНКОВА ЯНУАРСКО

*Наздравници в нощта Новогодишна в
очакване за славеи и рози —
желанията винаги са пищни, но
първи януари идва с проза.*

*Така човек, към новото загледан,
живота си отлага ли, отлага.
Но януари винаги е леден и го
посреща с дрянова тояга.*

СВЕТЛАНА ЙОНКОВА
ДОГАДКА

*Усмихни се, слънце потъмняло!
Боже, не съди човек за хляба! Бялото
невинаги е бяло, слабостта не
винаги е слаба.*

*Колко често грешникът окаян от
безгрешния е по-човечен! Питам,
Боже: кой измисли Каин? — или
прати ангел преоблечен.*

ЦОНКА ПЕТРОВА

Живее във Враца. Завършила е френска езикова гимназия, френска и българска филология. Работила е като възпитател, преводач в Машиностроителен комбинат и в БДЖ. Публикува в литературни сайтове, в национални сборници и алманаси. „Докато стана тишина“ (Издателство „Изток-Запад“, 2020) е първата ѝ самостоятелна книга.

ЦОНКА ПЕТРОВА КОГАТО ВСИЧКО БЕШЕ ОБИЧ

*Аз бях детето от крайната къща:
имах поляна, река и могила.
И след овците на дядо ми Кръстю
тичах от рано, и беше ми мило.*

*А пък реката си имаше остров,
кладенче бистро и камъни обли, по
тях оттатък да мина на босо.
Все ме оплисква, ала от обич.*

*Аз бях детето от крайната къща.
Търся поляна, река и могила.
Дреме селцето. Тъй малко, не също.
Всичко е странно, сменено без милост.*

ЦОНКА ПЕТРОВА ЗАВРЪЩАНЕ В СЪНЯ

На Надежда Ванцетиева

*Хората добри от мойто детство,
най-добрите хора на света: толкоз
мили, тъй чистосърдечни, има ли ги
някъде сега?*

*Двор съседски с обич да ме викне и
да се затичам презглава.
Тихо е. И няма как да свикна с тази
напластена тишина.*

*Ех, поне сънят да ги намери, за
минута-две да ни сбере, празните
дворове да засели с липсвали ми
дълго гласове...*

*... Цъфнаха лаленцата пред вкъщи.
Чу се лай, звънче и гласове.
... Хората от къра се завръщат и
отварят всички домове.*

ЦОНКА ПЕТРОВА ВЛЮБЕНАТА ИСКЪР

*Черна и бяла, сълза до сълза —
плач от очите на Рила!
Тръгвам на дълъг път, често пълзя.
Но любовта дава сили.*

*Места, Марица щом тръгнат на юг,
тичам на север, към Дунав — седем
земи е преминал дотук само за да ме
целуне.*

*Няма да стигна до него за час, как ли
ще мина Балкана?
Ала пристигна ли — зная си аз,
тутакси ще му пристана.*

*Мъка размъти и мойте води, ала
коритото — здраво.
Щом ме прегърне той и приюти
всичкото зло ще забравя.*

*Кътам за него вълшебни слова, ще
ни е топло и светло!
Чудо голямо, че подир това ще се
изгубя в морето!*

Издание:

Заглавие: Отгласи

Издание: първо

Издател: Читалище „Искра-1964“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2022

Тип: сборник

Националност: българска

Печатница: Артграф

Художник: Мария Петрова

Художник на илюстрациите: Зина Чаушева

ISBN: 978-619-7368-77-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17021>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.